

Ο ΕΠΟΥΨ ΕΝ ΤΟΙΣ ΘΥΓΛΟΙΣ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

Η μυθολογία πολλάκις συνανεμίγη τῇ ἱστορίᾳ τῶν ζώων. Παράδειγμα ταύτης ἀναφέρομεν τὸ ἐξῆς.

Οἱ Ἄραβες πιστεύουσιν, ὅτι ἕκαστον γένος ζώων ἔχει ἀρχηγὸν διευθύνοντα τοῦτο. Οἱ κροκόδειλοι ἔχουσιν οὕτω βασιλέα οἰκούντα μετὰ τῆς ἀκολουθίας του πλησίον τοῦ Σιούτ, εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου· ὁ βασιλεὺς τῶν ψύλλων ἔχει τὸν θρόνον του εἰς τοὺς κήπους, τοὺς περὶ τῆς Τιβεριαάδος λίμνης. Μεταξὺ τῶν πτηνῶν, γνωρίζομεν

ὅτι ὁ ἐπούψ εἶναι κοινὸς ἐν Αἰγύπτῳ· τὸ εὐρωπαϊκὸν τοῦτο γένος εἶναι πρὸς τοῦτοις ἀρκετὰ κοινὸν ὥστε καθίσταται περιττὴ πᾶσα περιγραφή λεπτομερής· ὁ ἐπούψ ἔχει ἀνάστημα κοσσύφου, σῶμα ὅμως λεπτότερον καὶ λιγνότερον ἐκείνου· ἡ πτέρωσις του εἶναι ἐρυθρὰ, λευκὴ καὶ μέλαινα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς του ἑρᾶται μακρὸν τοξοειδὲς λορίον, τὸ ὁποῖον τὸ πτηνὸν ἀνυψεῖ ἢ καταβιάζει κατὰ βούλησιν· τὸ λορίον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ ὄσων σειρῶν πτερῶν ἐπιμήκων ζωηροῦ

ἐρυθροῦ χρώματος μετ' ἄκρων ὑπομελάνων. Ἴδου νῦν ὅτι διηγούνται οἱ Ἀραβες περὶ τοῦ ὄραίου τούτου πτηνοῦ.

Πάλαι ποτὲ ὁ βασιλεὺς Σολομών, υἱὸς τοῦ Δαβὶδ, ἰσχυρότατος γενόμενος ἐκ μυστηριώδους τινὸς νίκης, ἐβασίλευεν ἐπὶ τῶν πνευμάτων καὶ ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅτε ὁ βασιλεὺς ἐταξείδευε μετεχειρίζετο τάπητα τετραγώνων ὅστις ἐξετείνετο ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡδύνατο νὰ περιλάβῃ ἢ στρατεύμα μετὰ τῶν σκηνῶν καὶ τῶν ἀποσκευῶν, ἢ τὸν βασιλέα μόνον μετὰ τῶν ὑπουργῶν του. Τέσσαρες δαίμονες τοῦ ἀέρος ἐκράτουν τὸν τάπητα καὶ κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως ἐξεκίνουν. Ἡμέραν τινὰ ἐνῶ ὁ Σολομών ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐλεφαντίνου θρόνου του καὶ ἐταξείδευε τοιοῦτοτρόπως ἐν τῷ ἀέρι, φερόμενος ὑψηλότατα ἀνωθεν τῶν λαῶν τῆς γῆς, αἱ καυστικαὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐξηκοντίζοντο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ τοῦ ἀύχενος του χωρὶς νὰ δύνηται νὰ προσφυλάττηται μετ' ὀλίγον διέρχεται ἀγέλη γυπῶν ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τὰ πτηνὰ ἵνα πετώσιν πλησίον αὐτοῦ καὶ τὸν σκιάζωσι διὰ τῶν πτερύγων των· ἀλλὰ οὗτοι ἠρνήθησαν τοῦτο, προφασιζόμενοι ὅτι ἀκολουθεῖσιν ὁδὸν διαφορῶν. Τότε ὁ βασιλεὺς κατηράσθη τὰ ἀρπακτικὰ πτηνὰ καὶ κατεδίωκεν αὐτὰ εἰς τὸ νὰ ἀπολέσωσι τὰ πτερά τὰ ὅποια περιεκάλυπτον μέχρι τότε τὸν λαϊμόν των, καὶ ἐπροσάπτουν αὐτὰ ἀπὸ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου καὶ τῆς ὀσμύτης τοῦ χειμῶνος. Προσέθηκεν ἔτι ἵνα εἰς τὸ μέλλον τρώγῃσι μεμολυσμένα· καὶ ἡ καταδίκη ἐξεπληρώθη. Μετὰ τινὰ χρόνον ἐφανη ἀγέλη ἐπόπων εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἥτις, κληθεῖσα, προσῆλθε καὶ πυκνὴ ἐσκίασε τὴν βασιλικὴν κεφαλὴν κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὁδοῦ. Ἐπιστρέψας εἰς τὰ ἀνάκτορα ὁ Σολομών ἐκάλεσε τὸν βασιλέα τῶν ἐπόπων καὶ τῷ εἶπε νὰ ἐκλέξῃ τὴν ἀμοιβὴν ἥτις ὀφείλετο εἰς αὐτὸν καὶ τῷ γίνεαι του. Ὁ βασιλεὺς τῶν ἐπόπων, ἐξ ἀβρότητας πρὸς τὴν σύζυγον του, ἀφῆκε νὰ ἐκλέξῃ ἡ βασίλισσα.

Αὕτη ἀπήτησε στέμμα χρυσοῦν, ὃ ἐοικὸς ἔσται θὰ καθίσταντο ἀνώτεροι ἀπάντων τῶν ἄλλων πτηνῶν. Ὁ βασιλεὺς Σολομών, καίτοι μεμφθεὶς τὴν βασίλισσαν διὰ τὴν φιλοδοξίαν της, παρεχώρησε τὴν αἰτηθεῖσαν ἀμοιβὴν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐνῶ ὀρνιθοθήρας τις μετεχειρίζετο κάτοπτρον ὡς παγίδα, ἐποψίαι προσῆλθεν ἵνα θαυμάσῃ τὸ κάλλος του καὶ συνελήθη· μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις τοῦ ὀρνιθοθήρα, ὅταν παρετήρησε τὴν κεφαλὴν τοῦ πτηνοῦ φέρουσαν χρυσοῦν στέμμα· ἐκοίφεν ἀμέσως τὴν κεφαλὴν τοῦ συλληφθέντος καὶ ἔφερε τὸ στέμμα εἰς τινὰ χρυσοχόον. Ἡ μεγάλη τιμὴ ἦν ἀντ' αὐτοῦ ἔλαθεν ἐνεθάρρυνεν αὐτόν. Μετ' ὀλίγον ἕτερος ἐποψίαι ἀνήλθε, καὶ οὗτος πάραυτα συνελήθη καὶ ἐφρονεῖθη, τότε ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς τῶν ἐπόπων προσέρχεται θηρῶν εἰς τὸν Σολομώντα τὸν βασιλέα· ὁ υἱὸς τοῦ Δαβὶδ ἐπέπληξε τὸ πτηνὸν διὰ τὴν ἀνοιάν του, «ἀλλὰ τώρα, λέγει αὐτῷ, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὑπηρεσίας ἣν μοι παρέσχετε, τὸ χρυσοῦν στέμμα ὅς μεταβλήθῃ εἰς στέμμα ἐκ πτερῶν ἵνα δυνήθητε νὰ ζῆτε ἐπὶ τῆς γῆς ἀκαταδίωκτοι». Ὅτε οἱ θηρευταὶ παρετήρησαν τὴν μεταμόρφωσιν ἔπαυσαν τοῦ νὰ καταδιώκωσι τὸ γένος τῶν ἐπόπων· καὶ οὕτω λήγει ἡ ἱστορία τοῦ βασιλέως τῶν πτηνῶν τούτων. Οἱ Ἀραβες καλοῦσι τὸν ἐποπα ἀβοῦ—οὔθ—οὔθ, ἥτοι θεράποντα τοῦ βασιλέως.

Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ ἐποπος θὰ προσθέσω ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐθεωρεῖτο ὡς ἀντικείμενον δεισιδαιμονιῶν· δυσχυρίζονται ὅτι ἐγνωρίζε τὰς σωτηριώδεις βοτάνας πολλῶν ἀσθενειῶν· ἔτρωγον μάλιστα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μέρη τοῦ σώματός του. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τῆς πτήσεως τοῦ πτηνοῦ τούτου προειωνίζοντο τὰ κατὰ τὰς ἐσοδίας τῶν καρπῶν. Καὶ νῦν ἐτι ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ ἐμφάνισις τῶν ἐπόπων προαγγέλλει σπουδαίον συμβεβηκός, τὴν λῆξιν τῆς πλημμύρας τοῦ Νείλου. N. X. A.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ

[Αἰσώπειος μῦθος κατὰ Γερμανικὴν τινὰ διασκευὴν]

Κερδῶ τις ἔπειθ' ἐξ ἀπροσεξίας
Ποτὲ εἰς φρεῖα ὀπωσοῦν βαθύ·
Καὶ πῶς λοιπὸν αὐτόθεν νὰ σωθῆ,
Ἄψοῦ ἔλπις δὲν ἦτο σωτηρίας·...
Διψῶν—καλὴ τῆς τύχης—τράγος τρέχει:
Τὴν ἐρωτᾷ «τὸ φρεῖα ὕδωρ ἔχει;»

«Καὶ ἄψογον!» τῷ ἀπαντᾷ ἐκείνῃ
«Κ' ἐγείρετ' ἐκ νεκρῶν τις ἂν τὸ πίνῃ...»
«Κατάβα!» καὶ ὁ τράγος καταβαίνει...
Πηδᾷ ἐκείνῃ εἰς τὰ κέρατά του,
Ἄνερχεται χαρᾶς μεστὴ ἀφάτου,
Ἐνῶ ὁ τλήμων κάτω τράγος μένει.

Συχνὰ κακὸς διὰ τῆς πανουργίας
Δὲν εὐτυχεῖ ἐξ ἄλλου δυστυχίας;

Φ. Α. Οἱ...

ΧΟΡΩΔΙΑ

ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

Οἱ μαθηταί :

᾿Ω συμμαθηταί, φανῶμεν
Ἄριστῆς! πειθαρχῶμεν
Καὶ ἀόκνως μελετῶμεν:
Πρόκειται ν' ἀναδειχθῶμεν
Καὶ χρυστὸς πατὴρ καθεὶς
Καὶ πολίτης εὐπειθής,
Πατριώτης ἀληθής,
Ἄξιοι τῆς ὑψηλῆς
Ἐθνικῆς ἀποστολῆς!

Αἱ μαθήτριά :

Συμμαθήτριά, φανῶμεν
Ἄρισται, νὰ καταστῶμεν
Καὶ ὡς σύζυγοι χρυσταί
Καὶ μπότερες σεβασταί,
Πατριώτιδες γενναῖαι,
Ἡρώιδες ἅμα νέαι,
Ἑλληνίδες καὶ ἡμεῖς,
Πάσης ἄξιαι τιμῆς.
Τέρμα ἔχουσαι τιμῶν
᾿Ολὴν τὴν φυλὴν ἡμῶν!

᾿Ολος ὁ χορὸς τῶν μαθητῶν ἕμα καὶ μαθητριῶν.

Ναί! τὴν γῆν τὴν Ἑλληνίδα,
Τὴν κοινὴν ἡμῶν πατρίδα,
Πάντιμον καὶ παμφιλτάτην κ' ὑπὲρ πάντα ἱεράν.
Ζῶντες δι' αὐτὴν καὶ μόνην
Διὰ μελετῶν ἀπαύστων καὶ δι' εὐγενῶν ἀγώνων
Καταστήσωμεν ὡς πάλαι καὶ μεγάλην καὶ λαμπρὰν
Κ' εἰς τὴν νέαν Ἱστορίαν
Ἄναδειξῶμεν ἀνδρείαν,
Ἄναδειξῶμεν κλεινὴν
Εἰς τοῦ Κόσμου τὴν σκηνὴν,
Εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης πάντα θάλλουσαν, ἀνθοῦσαν,
Ἄγαθῶν καὶ πλοῦτου πλήρη, πάντοτε εὐήμεροῦσαν,
Κατὰ πάντα εὐτυχῆ!
Ζήτω ἡ τῆς Οἰκουμένης φωτοδότειρα ψυχὴ!
Ἡ πατρίς Ἑλλάς, ὦ, ζήτω!
Διαρκῶς εὐδαιμονεῖτω!

ΦΙΛΗΠΠΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝΗΣ

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛ

ΤΟ σκότος χειμερινῆς νυκτός παγεράς καὶ ἄμυχλῶδους ἐπιπτεν ἤδη ἐπὶ τὸν ἀχανῆ ὠκεανόν. Παμμεγέθη σύννεφα μολυβδόχροα διέτρεχον τὸν οὐρανὸν διωκόμενα ὑπὸ τῆς θυέλλης, ἥτις πελώρια ἐξεγείρουσα κύματα ἐσφενδόνιζεν αὐτὰ ἐπὶ τῶν πλευρῶν ἀτμοπλοίου, μεστοῦ ἐπιβατῶν, παλαιόντος γενναίως ἐναντίον τῶν ἀπολελυμένων στοιχείων.

Δύο ἄνδρες, ὄρθοι ἐπὶ τῆς γαφύρας ἐνθα εἶχον προσδεθῆ διὰ σχαινῶν ὅπως μὴ γείνωσιν ἀνάρπαστοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ τῶν κυμάτων, προσεπάθουν νὰ διασχίσωσι διὰ τοῦ βλέμματος τὴν περιβάλλουσαν αὐτοὺς ἄμυχλην. Ὁ μὲν ἦτο ὁ πλοίαρχος, ὁ δ' ἕτερος εἰς τῶν πεπειραμένων πλοηγῶν, οἵτινες εἶναι ἀπαραίτητοι κατὰ τὰ κινδυνώδη ταῦτα μέρη.

«Ἐπρεπε νὰ εἶναι ἤδη ὄρατος ὁ φάρος τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος.

— Βεβαίως, καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω διατί δὲν βλέπομεν ἤδη τὸ φῶς του, ἀπήντησεν ὁ πλοηγός. Ἄλλὰ, προσοχή! Ἄκουσον, τί σημαίνει αὐτός ὁ ἀτάραχος», προσέθηκεν ἀμέσως.

Ἀμρότεροι ἠκροάσθησαν μετὰ προσοχῆς καὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ διακρίνωσι γνωστότατον κρότον ἐξ οὗ ἀδύνατον ἦτο νὰ ἀπατηθῶσι, τὸν ἰδιαίτερον ἐκείνον θόρυβον ὃν ἐξεγείρουσι τὰ κύματα ὅταν θραύωνται ἐπὶ τῶν βράχων.

«Πλοίαρχε! ἀνεφώνησεν ὁ πλοηγός μετὰ φωνῆς ἀγωνιώδους, εὐρισκόμεθα πλησίον ὑψάλων καὶ κινδυνεύομεν νὰ ἐξοκειλωμεν. Εἶναι ἀκατανόητον διατί νὰ μὴ φαίνεται ὁ φάρος; ἄνευ αὐτοῦ δὲν δύναμαι νὰ ὁδηγήσω τὸ σκάφος. Δὲν ἐγγυῶμαι πλέον διὰ τὸ πλοῖόν σου! . . .

— Ναί, εἶναι παράδοξον· καὶ θὰ συμβαίη ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος.

Πρὸς στιγμὴν οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν ὡσεὶ κατὰπληκτοι· ἡ αὐτὴ φοικαλέα σκέψις διήλθε διὰ τοῦ νοός αὐτῶν. Ἀναμφιβόλως εὐρίσκοντο ἤδη ἐγγύτατα τῶν ἐπικινδύνων ὑψάλων τῆς παραλίας ἐκείνης καὶ ἐμελλον ἀφύκτως ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ κατασυντριβῶσιν, ἐὰν ὁ φάρος ἀναπτόμενος δὲν ἐδείκνυεν εἰς αὐτοὺς τὴν διεύθυνσιν ἣν ὄφειλον ν' ἀκολουθήσωσιν.

Ἄφνης πλατεῖα φωταῖν ἄκτις διέσχισεν τὰ σκότη.

«Μηχανή ὄπισθεν, ἐλοταχῶς» διέταξεν ἀμέσως

ὁ πλοηγός διὰ φωνῆς σιζούσης καὶ, δραττόμενος τοῦ τροχοῦ τοῦ πηδαλίου, ἔθεσε δι' ἰσχυρᾶς κινήσεως τὸν οἶακα ἀριστερά.

Τὸ πλοῖον ὑπὸ τὴν ὥσιν τῆς ἰσχυρᾶς αὐτοῦ μηχανῆς ἐκινήθη ὀρομαίως, ἀπομακρυνόμενον τῶν βράχων, ἀφ' ὧν δεκάδας τινὰς μόνον μέτρων ἀπέειχεν.

«Δόξα τῷ Θεῷ, ἐσώθημεν!» ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος ἐκμάσσων τὸ μέτωπον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, παρὰ τὸ ὄριμν ψῦχος, θρόμβοι ἔρρεον ἰδρωτός, τὴν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ μαρτυροῦντες.

Ὀλίγη ἔτι στιγμὴ καὶ δύο ἐκατοστῆς ἀνθρώπων ἐξηφανίζοντο μετὰ τοῦ πλοίου ὑπὸ τὰ κύματα τοῦ μυκωμένου Ὀκεανοῦ!

Ὁ Φάρος τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ, ἐκτισμένος ἐπὶ βράχου, ἀπεμονοῦτο ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἐν ὥρᾳ παλιρροίας.

Ὁ φύλαξ αὐτοῦ, ἄλλοτε ναύτης, ἐν χρεῖα δὲ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, κατόκει ἐν δωματίῳ κειμένῳ παρὰ τὴν βᾶσιν αὐτῆν τοῦ φάρου· εἶχε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ, πλὴν τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Πέτρου, ὅστις ἐκτελῶν χρέη δευτέρου φύλακος ἀνεπλήρου αὐτὸν ἐν ἀνάγκῃ, καὶ τὸν υἱὸν Μαξιμου, παιδά δωδεκάετη περίπου τῆν ἡλικίαν. Οὗτος ἀνατρεφόμενος τέως παρὰ συγγενεῖ κατοικοῦντι μεμακρυσμένην πόλιν, εἶχεν ἐπιστρέψει μόλις πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του.

Εἰς τὸ βᾶθος τοῦ δωματίου, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία εἰς τοὺς τρεῖς τούτους ἀνθρώπους, ὁ γηραιὸς ναύτης εὐρίσκειτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης του ὑπὸ τὸ κράτος σφοδροῦ πυρετικοῦ παροξυσμοῦ. Παρελήθει. Πλησίον τοῦ γέροντος μόνος ὁ Μαξιμος ἦτο τὴν ὥραν ἐκείνην. Συχνὰ μετέβαινεν ἀπὸ τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενούντος πατρὸς του πρὸς τὸ μόνον παράθυρον τῆς κατοικίας καὶ βλέμματα ἔρριπτε πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἐρωτηματικὰ καὶ ἀγωνιώδη.

Ἡ χιών πίπτουσα κατὰ πυκνὰς νιράδας δὲν ἔφινεν εἰς αὐτὸν εἰμῆ πεδίον κατοπτέυσεως λίαν περιορισμένον. Ἀπὸ τῆς ἀγόνου ταύτης ἐπισκοπήσεως ἀπέσπων τὸν μικρὸν Μαξιμον τὰ παραληρήματα τοῦ ἀρρώστου, ὅστις ἐν μέσῳ τῶν παραισθήσεων αὐτοῦ ἐλάλει ἀπαύστως περὶ τοῦ συνήθους αὐτοῦ ἔργου.

«Διόρθωσον τὰς θρυαλλίδας, Πέτρε, ἔλεγε,

διόρθωσον καλῶς, καὶ ἀναψὸν αὐτὰς ἀμέσως· πρέπει νὰ φωτίζωμεν ἐνωρὶς τὸν χειμῶνα.

—Ναί, πάτερ, ναί, ἀπήντα ὁ Μαξιμος σπεύδων πρὸς τὴν κλίνην. Εἶτα ἐπανήρχετο πάλιν ὀρομαίως εἰς τὸ παράθυρον ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἀνεχνευτικήν του θέσιν.

Ὁ Πέτρος ἀπὸ τῆς πρωίας εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν πόλιν πρὸς ἀγορὰν τινων φαρμάκων τῶν ὁποίων εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην. Ὑπεσχέθη δὲ ἀναχωρῶν, ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ πρὸ τῆς ὥρας τῆς παλιρροίας, ἥτις τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχιζε τὴν τρίτην ὥραν. Ἐν τούτοις ἡ τρίτη μετὰ μεσημβρίαν ὥρα εἶχε σημάει καὶ ὁ Πέτρος δὲν ἐπανήρχετο.

Τὸ λυκόφως ταχέως διεδέχετο ζοφερὰ νύξ καὶ ἡ ἀπὸ πρωίας ἐπικειμένη καταιγίς ἐπετεινέτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

«Διατί ἄρα γε δὲν ἐπιστρέφει ὁ Πέτρος; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ παῖς, οὐτινος ἡ ἀνησυχία καὶ ὁ φόβος ἠῤῥακον καθ' ὅσον παρήρχετο ἡ ὥρα, καθότι ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ἀπαξ τῆς παλιρροίας ἐπελευθέρως ὁ Πέτρος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ προσεγγίσῃ τὸν φάρον ὑπὸ τοιαύτην τρικυμίαν.

Ὁ Μαξιμος ἠγνόει τὸσον τὸν τρόπον τῆς διευθετήσεως τῶν λαμπτήρων τοῦ φάρου, ὅσον καὶ τὰ μέσα τοῦ νὰ κατευνάξῃ τὸν πυρετόν διὸ ἡ ἀναπόλησις, ὅτι ἐμελλε νὰ διέλθῃ νύκτα ὄλην ἐν μέσῳ τοῦ βόχθου καὶ τοῦ πατάγου τῶν κυμάτων καὶ τοῦ γογγυσμοῦ τοῦ ἀκατασχετοῦ ἀνέμου, μόνος παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ταλαιπωρουμένου πατρὸς του χωρὶς νὰ δύνηται οὐδὲν νὰ πράξῃ πρὸς ἀνακούρισιν αὐτοῦ, ἡ σκέψις αὕτη, οὐνοηρῶς κατέβληθε τὴν καρδίαν του καὶ ἐπλήρου αὐτὸν τρόμου ἀνυπερβλήτου.

Ἀπολέσας δὲ πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἴδῃ ἐπανκαμπτόντα τὸν Πέτρον, ὁ Μαξιμος συνεσπειρώθη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ μὴ ἀκούῃ πλέον οὐδέν.

Ἄλλ' αἴφνης εὐρέθη ἐπὶ ποδός. Φρικαλέα σκέψις διήλθε τοῦ νοός του. Ἡ νύξ ἐπῆλθε πρὸ πολλοῦ καὶ ὁ φάρος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀναρθῆ. Ἐὰν πλοῖόν τι συνέβαινε ν' ἀπολεισθῆ ἕνεκα τοῦ σκότους ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐκείνης ἐσκέπτετο ὁ Μαξιμος, δὲν θὰ ἦτο αὐτός ἡ αἰτία καὶ ὁ ὑπεύθυνος τοῦ δυστυχήματος; Καίτοι δὲ οὔτε ὁ πατήρ, οὔτε ὁ Πέτρος εἶχον ποτε δείξει εἰς αὐτὸν τὰ τοῦ φάρου, ἐν τούτοις μὴ δὲν ὄφειλε τὰ πάντα νὰ μηχανευθῆ ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν ἀποφυγὴν παρομοίας καταστροφῆς καὶ σώσῃ τὸν πατέρα ἐκ τῆς δυστυχίας, ἥτις ἀφύκτως ἤθελεν ἐπακολουθήσει ἐκείνην; Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως δὲν ἠδύνατο νὰ μὲνῃ ἐκεῖ, ἀδρανῆς, ἀνακυκλῶν ἐν τῇ φαντασίῳ τὸ φοικῶδες θέαμα τοῦ ναυαγίου ἐκείνου, οὔτινας αὐτὸς ἤθελεν εἶναι τὸ ἔμμεσον αἴτιον.

Διὸ λαθῶν μικρὸν φανὸν ἀνῆλθε τὴν κλίμακα. «Ὡ! τί ὄριμν ψῦχος καὶ τί ψηλαφητὸν σκότος

ἐθασίλευεν εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο! καὶ πῶς τὸ πελώριον οἰκοδόμημα ἔδονεῖτο ἐκ βάρων ὑπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐφόδους τῆς θυέλλης!

Ὁ μηχανισμὸς τοῦ μεγάλου κεντρικοῦ λαμπτήρος ἐφαίνετο ἰκανῶς ἀπλούς. Ὁ Μαξιμος ἐθυμηθεὶς τὰς ἀκολουθούσας λέξεις ἃς ὁ πατήρ ἐν τῇ ἐξάψει αὐτοῦ προέφερε: «Κόψε τὰς θρυαλλίδας ἐξ ἴσου, Πέτρε» παρατήρησεν ἂν αἱ θρυαλλίδες ἦσαν ἐν καλῇ καταστάσει. Μετὰ χαρᾶς δὲ πολλῆς εἶδεν ὅτι ἦσαν πᾶσαι ἐτοιμοί, καθότι ὁ Πέτρος ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ προετοιμάσῃ αὐτὰς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἀμέσως πλησιάζας τὴν φλόγα τοῦ φανῶν τὸν ὁποῖον ἐκράτει μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς τὰς θρυαλλίδας. Ἄλλ' αὐταὶ διατηρηθεῖσαι ἀνημμένοι ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀπηνθρακώθησαν καὶ μετ' ὀλίγων ἐσβέσθησαν. Φανερόν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἔλαιον ἐντὸς τῶν λαμπτήρων! Ὁ Μαξιμος κατέβη ἐν τάχει πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἐλαιοδοχείου καὶ τῆς ψαλίδος ἐκεῖ, ὅπου εἶδε τὸν Πέτρον τοποθετοῦντα αὐτὰ.

Ἀποκόψας ἐκ νέου ὅσον ἔνεστι κανονικῶς τὰς ἀπηνθρακωμένας θρυαλλίδας ἐξεπωμάτισε τὸ ἀνώτερον στόμιον τοῦ λαμπτήρος καὶ ἀνυψώσας μετὰ κόπου τὸ βαρὺ ἐλαιοδοχεῖον προσεπάθει νὰ πληρώσῃ τὸν ὑποδοχέα ἐκείνου. Ἄλλὰ πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ἐκπλήξιν τὸ ἔλαιον δὲν ἔρρεεν. Καὶ ὅμως τὸ ἐλαιοδοχεῖον βεβαίως ἦτο πλήρες, διότι ἦτο τὸσον βαρὺ! Ἐσεισεν αὐτὸ μετὰ δυνάμει ἀλλ' οὐδὲν ἐκινήθη ἐντὸς. Ἀφαιρέσας δὲ τὸ πῶμα εἰσήγαγε τὴν χεῖρα, ἥτις συνήντησε σῶμα σχεδὸν στερεόν. Τὸ ἔλαιον ἦτο πεπηγός!

Ἡ στιγμὴ ἦτο κρίσιμος. Ὁ Μαξιμος ἠγνόει πλέον τί νὰ πράξῃ, ὅτε ἐπῆλθεν αἴφνης εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ ἡ ἰδέα τοῦ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ συλλάβῃ ὁδηγίως ἐκ τῶν παραληρημάτων τοῦ πατρὸς του. Ὅθεν ταχέως πάλιν κατέβη εἰς τὸν κοιτῶνα.

«Ἀνύψωσον τοὺς διαθλαστικούς φακούς, Πέτρε, ὑπενοθόριζεν ὁ πάσχων.

—Τὸ ἔλαιον εἶναι παγωμένον, πάτερ μου, εἶπεν ὁ Μαξιμος, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν του.

Λόγους ἀκαταλήπτους ἔλαβεν ἂν ἡ ἀπαντήσεως.

«Πάτερ, πάτερ, ὑπέλαβεν ὁ Μαξιμος διὰ τόνου ἰκετευτικοῦ, δὲν μὲ ἀκούεις; τὸ ἔλαιον εἶναι παγωμένον, τί νὰ κάμω; ὁ Πέτρος δὲν ἐπέστρεψε.

—Τὸ ἔλαιον. . . μὴ πολὺ θερμόν. . .»

Μὴ πολὺ θερμόν! πῶς δὲν τὸ ἐσκέφθη! Ἀληθῶς τὸ ἔλαιον συχνάκις ἐπῆγγυτο τὸν χειμῶνα, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἐθερμάνων αὐτὸ πρὸ τῆς χρήσεως.

Ὅθεν ἀνέβη αὐτὴ τὴν μακρὰν κλίμακα καὶ οὐχὶ μετὰ μικροῦ κόπου ἐκράτησε τὸ ἐλαιοδοχεῖον ἄνωθεν τοῦ φανῶν, περιστρέψων αὐτὸ ἥρμα εἰς τρόπον ὅστε νὰ ταχῆ μὲν τὸ ἔλαιον νὰ μὴ

ὑπερθερμανθῆναι. Ἐπειδὴ δὲ ὅπως ὑποβαστάζει τὸ βάρος τοῦ δοχείου, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ στηρίξει αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ, δὲν παρατήρησεν ὅτι τὸ ἔλαιον ἐνόσω ἐρρευστοποιεῖτο ἐξέρρει στάγδην διὰ τοῦ στομίου ἐπὶ τῶν ἐνδονμάτων του καὶ διεπότιζεν αὐτά. Αἶφνης ἄνεμος σφοδρὸς ἀναπειτάσας τὴν θύραν τῆς κλίμακας ἐκλόνησε τὴν φλόγα τοῦ φανοῦ, ἥτις προσψύσασα τὴν χειρὶδα τοῦ ἐπενοῦτου μετέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ πῦρ ἀστραπηδόν.

Δι' ἐνὸς βλέμματος ὁ Μάξιμος ἐνόησεν, ὅτι οὐδὲν περὶ αὐτὸν ὑπῆρχε τὸ δυνάμενον νὰ βοηθήσῃ αὐτῷ πρὸς κατάσβεσιν τοῦ πυρὸς οὕτως τοὺς νυγμούς ἤρξατο ἤδη αἰσθανόμενος. Ἐπρεπε νὰ καταβῇ. Ἀλλὰ θὰ εἶχεν ἀρὰ γε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον πρὸς τοῦτο; Εὐτυχῶς ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ περιστάσει διετήρησεν ὅλην αὐτοῦ τὴν ψυχραιμίαν. Ἐρρίφθη λοιπὸν πρὸς τὴν κλίμακα μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ κατασυντριβῇ, καὶ δι' ἐνὸς ἄλματος εὐρέθη ἐξω τοῦ φάρου, εἰς τὸ ὑπαίθρον. Ἐκεῖ φθάσας εἰσεπήδησεν ἐντὸς τῆς χιόνος, ἥτις διὰ παχέος στρώματος ἐκάλυπτε τὸ παρά τὴν βᾶσιν τοῦ φάρου ἄνδρον, καὶ ἐκυλίσθη ἐν αὐτῇ εἰσενεὶ μετὰ λυσσώδους μανίας.

Καὶ κατὰ μὲν τὰς πρώτας στιγμὰς αἱ σφοδροὶ πόνοι οὐδε ἥσθάνετο ἐμποδίζον αὐτὸν νὰ σκεφθῇ μικρὸν ὅμως καὶ κατ' ὀλίγον ἐπανήλθεν εἰς τὸν νοῦν του ἡ συνειδήσις τῆς καταστάσεώς του.

Ἡ ιδέα τοῦ ὅτι ὁ φάρος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀναρθῆ ἀνέθρον αὐθις ἐν τῷ πνεύματι του καὶ τρόμος κατέλαθεν αὐτόν. Ἐπρεπεν ἐκ παντὸς τρόπου καὶ πάση θυσίᾳ νὰ κερτοθώσῃ ν' ἀνάψῃ αὐτόν! Τί ἐσήμεινον αἱ ἴδιαι αὐτοῦ ὕδναι, ὅταν ἑκατοστῆς ἀνθρώπων διέτρεχον ἰσως, τὴν αὐτὴν στιγμὴν τὸν ἔσχατον κίνδυνον, τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως τοῦ φωτὸς ἐκείνου;

Ἡ σκέψις αὕτη νέαν ὄρασιν καὶ νέον θάρρος ἔδωκεν εἰς τὸν παιῶν καὶ συγχρόνως ἔσωσεν αὐτόν, διότι ἐὰν ἔμενον ἐπὶ τῆς χιόνος ἐν τῇ παγερᾷ ἐκείνῃ νυκτὶ ἀφελῶς ἤθελεν εὐρεῖ τὸν θλεθρόν του.

Καίπερ δὲ τελείως ἐξηντλημένος καὶ σχεδὸν ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ ψύχους, ὅμως ἐγερθεὶς εἰσῆλθε κλονούμενος εἰς τὸ δωμάτιον. Ἡ θερμότης ἀνεζωογόνησεν αὐτόν μικρὸν καὶ οὕτως ἠδυνήθη

πάρκντα ν' ἀναβῇ πάλιν τὴν κλίμακα. Ἀλλὰ πόσον μακρὸς καὶ ἀτελείωτος ὁ δρόμος οὗτος τῷ ἐφάνη τὴν φορὰν ταύτην.

Τὸ ἔλαιοδοχεῖον μείναν ἐγγύς τοῦ φανοῦ ἐθερμάνθη εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε τὸ ἔλαιον εἶχε τακτὴ ἐντελῶς. Ἄν καὶ πᾶσα κίνησις ἀπέσπα κραυγὰς ἄλγους, πολλάκις δὲ τὸ ταλαίπωρον παιδίον εὐρέθη εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ πέσῃ λιπόθυμον, κατάρθρωσεν ὅμως ἐπὶ τέλους νὰ πληρώσῃ ἔλαιον τὸν λαμπτήρα. Καὶ εἶτα δι' ὑπερτάτης προσπάθειας καὶ ἀγῶνος, καθ' ὃν μετεχειρίσθη πᾶσαν τὴν ὑπολειπομένην αὐτῷ θέλησιν καὶ ἐνέργειαν, ἤναψε τὴν θρυαλλίδα καὶ ἐποθεύθη τὸν λαμπτήρα ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαθλαστικῶν φανῶν.

Ὁ φάρος τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ ἔρριψε τότε πρὸς τὸ διάστημα τὰς ἰσχυρὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας, ἀκριβῶς ἐν καιρῷ ὅπως ἀποσοδήσῃ τὴν ἐπικειμένην καταστροφὴν.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης, ὅτε ὁ Πέτρος, ὅστις ἐνεκα ἀπροόπτου κωλύματος ἐβράδυνεν, ἠδυνήθη νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὸν φάρον, πρώτη αὐτοῦ φροντίς ὑπῆρξε ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ φωτισμοῦ. Ἐκεῖ εὐρε τὸν μικρὸν Μάξιμον ἐκτάδην κείμενον, κατὰψυχρον καὶ ἄπνον, καὶ ἐμάντευσε τὰ διατρέξαντα. Ἀναλαβὼν δὲ τὸ γενναῖον παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας κατεβίβασεν αὐτὸ μετὰ προσοχῆς καὶ θείας ἐπι κλίνης ἐπέθαψίλευσεν αὐτῷ τὰς ἀναγκαίαις τῇ καταστάσει του βοηθείαις. Ἐδόξασε δὲ τὸν Θεὸν καὶ ἐθεώρησεν ἑαυτὸν εὐτυχῆ ὅταν εἶδε τὸν μικρὸν Μάξιμον συνελθόντα μετὰ πολλὰς προσπάθειαις.

«Τὸν ἤναψα, Πέτρε, εἶπε τὸ παιδίον ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς του.

—Ναί, τὸν ἤναψες γενναῖον παιδίον, καὶ θὰ ἦτο θλιβερὰ ἡ ἡμέρα αὕτη διὰ πάντας ἡμᾶς ἐὰν δὲν ἐπραττες τοῦτο. Ἄνευ σοῦ ἐν ἀτμῶν πλοῖον θὰ συνετριβέτο ἐπὶ τοῦ βραχίον αὐτοῦ τούτου τοῦ φάρου καὶ θὰ κατεβυθίζετο ἡμεῖς μετὰ τῶν δικαιοσύνην αὐτοῦ ἐπιβατῶν. Καὶ οὐδεὶς μεταξὺ αὐτῶν δὲν θέλει μάθει ὅτι εἰς σὲ ὀφείλει τὴν ζωὴν.

[Κατὰ John R. Coryell]

ΑΝΔΡΕΑΣ ἈΝΤΙΠΑΣ

Εἰς πτωχὸν ὀλαζονεῖα οὐδεμίαν ἔχει βᾶσιν
Δύναται κενὸς ὀρθίαν νὰ τηρήσῃ σάκκος στάσιν;

Ἡ ἀγνωμοσύνη εἶναι καὶ κακίας πάσης χεῖρων!
Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι εὐγενοῦς ψυχῆς τὸ μύρον.

Τ' ἀγαθόν, κἂν δὲν ἰσχύς πάντοτε νὰ πράττης θέλε!
Ἐτοιμάζουσι τὸν ὀμβρὸν συναγόμεν' αἱ νεφέλαι.
Καὶ, ἂν πᾶσ' αὐτῶν δὲν βρέχει
Ἦλπν εἰς τὴν βροχὴν συντρέχει.

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

[Συνέχεια ἴδε τεύχος θ', σελίδα 136.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τρικύμια.

Ο Γ' ΔΕΝ συμβᾶν ἀξιοσημείωτον συνέβη κατὰ τὴν ἐβδομάδα, ἥτις τὸ γεγονός τῆς καταστροφῆς τῆς πυξίδος ἐπηκολούθησεν. Ὁ βορειοδυτικὸς ἄνεμος ἐνεδυναμοῦτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ τὸ Πιλιγκρίν ταχέως διέσχισε τὰ κύματα διατρέχον 160 μίλια κατὰ μέσον ὄρον ἀνά 25 ὥρας. Ἡ ταχύτης αὕτη ἦτο ἀρκούσα διὰ πλοῖον, οἷον τὸ Πιλιγκρίν.

Ὁ μουσάρων λοιπὸν ὤφειλε, ὡς ἐσκέπτετο ὁ Ντίκ-Σάντ, νὰ καταρθᾷ τὰς ὑπὸ τῶν μικρῶν βευσμάτων συχναζομένης θαλάσσης, ἀτινα τείνουσι νὰ διέλθωσιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἡμισφαίριον. Ὁ δόκιμος πάντοτε ἠλπίζε νὰ συναντήσῃ πλοῖον τι, καὶ προσεῖχε διηλεκτικῶς πρὸς τοῦτο, ὅπως μεταβιβάσῃ ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ἐπιβάτας οὓς εἶχεν εἰς τὸ Πιλιγκρίν, καὶ λάβῃ παρ' αὐτοῦ ὀλίγους ἐπικούρους ναύτας καὶ ἰσως καὶ τινα ἀξιωματικόν. Ἀλλ' ἂν καὶ πάντοτε μετὰ προσοχῆς ἐρρούρουν ἐν τῇ πύρρῳ, οὐδὲν πλοῖον ἐγένετο ὄρατόν, καὶ ἡ θάλασσα πάντοτε ἦτο ἐρημος.

Πάντοτε ἐξέπληττε τοῦτο ὀλίγον τὸν Ντίκ-Σάντ. Διῆλθε πολλάκις τὰς θαλάσσας ταύτας τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ κατὰ τὰς τρεῖς ἄλιευτικὰς ἐποχὰς πρὸς τὰς θαλάσσας τῆς Αὐστραλίας. Λοιπὸν ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο σπάνιον νὰ μὴ ἴδωσι πλοῖον τι ἀγγλικόν ἢ ἀμερικανικόν, παρακάμπτον τὸ ἀκρωτήριον Ὀρν πρὸς τὴν ἡπειρον ἢ καταβαίνον πρὸς τὴν ἐσχάτην ἄκραν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ἀλλ' ἠγνόει ὁ Ντίκ-Σάντ, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ τὸ ἄγνοῦν, ὅτι τὸ Πιλιγκρίν ἦτο ἤδη ἐν ὑψηλοτέρῳ πλάτει, δὲν ὑπέθετε τουτέστι ὅτι ἦτο εἰς νοτιωτέραν μείραν.

Τοῦτο συνέβαινε διὰ δύο λόγους:

Πρῶτον διότι τὰ βευσμάτα τῶν θαλασσῶν τούτων, ἐνεκα τῶν ὁποίων ὁ δόκιμος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτιμῆσῃ τελείως τὴν ταχύτητα τοῦ πλοῖου, εἶχον δώσει παρέκκλισιν εἰς τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἤδη ἐκτὸς τῆς κεκανονισμένης ὁδοῦ.

Δεύτερον διότι ἡ πυξὶς διαστραφεῖσα ὑπὸ τῆς κακούργου χειρὸς τοῦ Μαύρου, παρείχεν ἐνδείξεις ψευδεῖς, τὰς ὁποίας δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ

ἐλέγξῃ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πυξίδος τοῦ θαλαμῶν τοῦ πλοιαρχοῦ.

Τοιοιουτρόπως νομίζων ὅτι ἐστρεφε πρὸς ἀνατολάς, πράγματι ἐστρεφε νοτιανατολικῶς! Ἡ πυξὶς ἦτο πάντοτε ὑπὸ τὰ βλέμματά του, δρομόμετρον ἐροίπτετο κανονικῶς. Διὰ τῶν δύο τούτων ὀργάνων ἠδύνατο νὰ διευθύνῃ τὸ Πιλιγκρίν καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπέριων βευσμάτων.

«Θὰ ρηάσωμεν, θὰ ρηάσωμεν! ἐπανελάμβανεν, θὰ προσορμισθῶμεν εἰς τὴν ἀμερικανικὴν ἀκτὴν, ἀδιάφορον εἰς ποῖον ἀκριβῶς μέρος, ἀλλ' ἀδιστακτικῶς θὰ προσορμισθῶμεν.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, Ντίκ, εἶπεν ἡ Κυρία Βελντόν.

— Βεβαίως, κυρία Βελντόν, θὰ εἶχον ἡσυχώτερην τὴν καρδίαν, ἐὰν δὲν ἦσθε ἐπὶ τοῦ πλοῖου, ἀλλὰ...

— Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἤμην ἐγὼ ἐπὶ τοῦ πλοῖου, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Βελντόν, ἐὰν δὲν ἦτο ὁ Κυρ-Βενέδικτος, ὁ Ἰάκωβος, ἡ Νάνα, δὲν θὰ ὑπῆρχον ἐπιβάται ἐπὶ τοῦ Πιλιγκρίν, καὶ ἐὰν ἀφ' ἑτέρου δὲν ἐσώζοντο οἱ ναυαγοί, ὁ Θωμᾶς καὶ οἱ σύντροφοί του, Ντίκ, θὰ ὑπῆρχον τότε μόνον δύο ἀνθρώποι ἐδῶ, σὺ καὶ ὁ Μαύρος!... Τί θὰ ἔκαμνες, μόνον μετὰ τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην δύνασαι νὰ ἔχῃς! Ναί, παιδί μου, τί θὰ ἔκαμνες!

— Κατ' ἀρχάς, ἀπεκρίθη ἀποφασιστικῶς ὁ Ντίκ-Σάντ, θὰ καθίστων τὸν Μαύρον ἀνίκανον πρὸς πᾶσαν κακούργειαν.

Καὶ τότε θὰ διηθύθωνες τὸ πλοῖον μόνος σου;

— Ναί... μόνος... μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ!

Ἡ εὐστάθεια τῶν λόγων τούτων ἔδωκεν ἐλπίδας εἰς τὴν κυρίαν Βελντόν. Καὶ ἐν τούτοις, παρατηροῦσα οὕτω τὸν μικρὸν τῆς Ἰάκωβον, ἠσθάνετο πολλάκις ἀνησυχίας! Καὶ ἐὰν ἡ γυνὴ δὲν ἄφηνε νὰ ἴδωσιν τί ἠσθάνετο ἡ μήτηρ, ἐν τούτοις πολλάκις τὴν καρδίαν αὐτῆς δεῖναι στενοχωρεῖται ἐπίεσον!

Ἄν καί, ὡς εἶπομεν, ὁ δόκιμος δὲν εἶχε τόσας γνώσεις ὑδρογραφικὰς ὥστε νὰ δύναται νὰ ὑπολογίξῃ, ἐν τούτοις ἐκείνηται ἀληθῆ τινὰ ναυτικὴν ἰδιοφυίαν, νὰ προγνωρίζῃ τὸν καιρὸν. Ἡ κατάστασις τοῦ οὐρανοῦ ἀφ' ἐνὸς ἢ χρήσις τοῦ

βαρομέτρου ἀφ' ἑτέρου τῷ ἐπέτρεπον νὰ λαμβάνη τὰς προφυλάξεις του. Ὁ πλοίαρχος Ἴλ, καλὸς μετεωρολόγος, τῷ εἶχε μάθει τὴν χρῆσιν τοῦ ὄργανου τούτου, τοῦ ὁποίου αἱ ἐνδείξεις εἶναι τελείως βέβαιαι.

Ὁ Ντίκ-Σάντ ἐγνώριζεν ἄριστα νὰ μεταχειρίζηται τὸ ὄργανον τοῦτο καὶ ἐλάμβανε δι' αὐτοῦ τὰς δέουσας προφυλάξεις κατὰ παντός ἐνδεχομένου κινδύνου.

Λοιπὸν, ἀκριβῶς, κατὰ τὴν 20 Φεβρουαρίου, αἱ πτώσεις τῆς βαρομετρικῆς σήλης ἤρξαντο νὰ ἐμβάλλωσιν εἰς μερίμνας τὸν νεαρὸν δόκιμον, ὅστις τὰς παρηκολούθει πολλὰκις τῆς ἡμέρας καὶ μετὰ πολλῆς φροντίδος. Πράγματι τὸ βαρομέτρον ἐπιπτε βραδέως καὶ συνεχῶς, ὅπερ εἰδέναι βροχῆς ἀλλὰ δὲν ἐφάνη βροχὴ καὶ ὁ Ντίκ-Σάντ συνεπέρανεν ὅτι οἱ κακοὶ ἄνεμοι θὰ διακρίσωσι.

Ὁ ἄνεμος ἠξήθη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε τὸ Πιλιγκρίν ἔτρεχε μὲ ταχύτητα 60 ποδῶν κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον ἤτοι τριάκοντα μιλίων καθ' ὥραν.

Ὁ Ντίκ-Σάντ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ λάβῃ προφυλάξεις τινὰς διὰ τὰ ἱστία τοῦ Πιλιγκρίν.

Ὁ Ντίκ-Σάντ μετὰ τοῦ Βαρθολομαίου καὶ Αὐγουστίνου ἀνέβησαν ἐπὶ τοῦ ἀκασίου ἱστοῦ καὶ κατῴρθωσαν, οὐχὶ ἀκόπως, νὰ περιστείλωσι τὸν φάσωνα. Ἐὰν ὁ καιρὸς ἦτο ὀλιγώτερον ἀπειλητικὸς ἀρτίως ἤθελεν ἀρίσει τὰς κερκίας ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ ἀλλὰ προβλέπων, ὅτι θὰ ἦτον ἴσως ἠναγκασμένοι νὰ ἀφοπλίωσι τὸν ἱστὸν καὶ ἴσως νὰ τὸν καταρρίψῃ ἐκ βάρων, ἐξήγαγε τὰς δύο κερκίας καὶ τὰς ἐποθετήσεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Καθόσον ἐνόητον ὅτι, ὅταν ὁ ἄνεμος εἶναι ἰσχυρότατος, ἀνάγκη ἔχει μόνον ὁ

ἀριθμὸς τῶν ἱστιῶν νὰ ἐλαττωθῇ ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἱστοὶ νὰ καθαιρεθῶσιν. Οὕτως ἀνακουφίζεται μεγάλως τὸ πλοῖον, ὅπερ ἤδη ἦττον κατὰφορτον πρὸς τὰ ἄνω δὲν κυλινδαῖται πλέον ὑπὸ τοῦ σάλου τῶν κυμάτων.

Τὴν ἐργασίαν ταύτην συντελέσαντες μετὰ δῶρον ὁ Ντίκ-Σάντ καὶ οἱ σύντροφοί του ἤσυχον ἀκολούθως εἰς τὴν διευθέτησιν τοῦ δόλωνος. Τὸ Πιλιγκρίν δὲν ἔφερεν ὅπως τὰ πλοῖα τῶν σημερινῶν πλοίων διπλοῦν δόλωνα, τοῦ ὅπερ

εὐκολύνει τὸν χειρισμὸν. Ἐπρεπε λοιπὸν νῦν νὰ τρέξωσιν ἐπὶ τῶν διαβαθρῶν ὅπως φέρωσιν εἰς τὴν ἄρμολίαν θέσιν ἱστίων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πλησσομένου καὶ στερρῶς προσδέσωσιν αὐτό. Δύσκολος, μακρὰ καὶ κινδυνώδης ὑπῆρξεν ἡ ἐργασία αὕτη ἀλλ' ὁ δόλων περισταλείς, ἠλάττωσε καὶ τὴν πρὸς τὸν ἄνεμον ἀντίστασιν, καὶ ὁ μυοπάριον ἱκανῶς ἀνεκουφίσθη.

Ὁ Ντίκ-Σάντ κατέβη μετὰ τοῦ Βαρθολομαίου καὶ τοῦ Αὐγουστίνου καὶ τὸ Πιλιγκρίν ἐπλεον ἤδη ὀπωσάποτε καλῶς.

Κατὰ τὰς τρεῖς ἐπομένας ἡμέρας τὴν 20, 21 καὶ 22 Φεβρουαρίου

οὔτε ἡ δύναμις, οὔτε ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνέμου ἐμετριάσθη ἐπαισητῶς. Ἐν τοσοῦτω ὁ ὑδράργυρος συνεχῶς κατήρχετο ἐν τῷ βαρομετρικῷ σωλῆνι καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἡμέραν ὁ δόκιμος ἐσημείωσεν ὅτι ἔμενε πάντοτε κατῶθεν τῶν 728 χιλιοστομέτρων.

Ἡ θεία τοῦ οὐρανοῦ ἦτο κακὴ καὶ ἐκτάκτως ἀνεμώδης. Πρὸς δὲ πυκνὰ ὁμίχλαι ἐκάλυπτον αὐτὸν συνεχῶς οὕτως ὥστε δὲν ἐβλεπον πλέον τὸν ἥλιον καὶ ἦτο δύσκολον νὰ ὀρίσῃσι τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως αὐτοῦ. Ὁ Ντίκ-Σάντ ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ δὲν ἐγκατέλειπε

Ὁ δόκιμος πάντοτε καθσύχαζε τὴν κυρίαν Βελντόν.

πλέον τὸ κατὰστρομα καὶ μόλις ἐκοιμάτο. Ἐν τούτοις τὸ ἠθικὸν αὐτοῦ σθένος τῷ ἐπέτρεπε ν' ἀποθῆ τὰς ἀγωνιώδεις ταύτας σκέψεις εἰς τοὺς μυοῦς τῆς καρδίας του.

Τὴν ἑπαύριον, ἦται τὴν 23 Φεβρουαρίου, ὁ ἄνεμος ἐφάνη μικρὸν ἐλαττούμενος τὴν ἐντασιν περὶ τὴν πρωίαν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐρησύχασε τὸν Ντίκ-Σάντ, καὶ δικίως, διότι μετὰ μεσημβρίαν ὁ ἄνεμος ἐγένετο σφοδρότερος καὶ ἡ θάλασσα ἐκυμαίνεται ἔτι μᾶλλον ἀγρίως.

Κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν, ὁ Μαῦρος τὸν ὁποῖον σπανίως ἐβλεπον ἐγκατέλιπε τὸ μαγειρεῖόν του καὶ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ σκοπιωροῦ τῆς πρῶρας. Ὁ Ντίγκο ἐκοιμάτο ἀναμνησθῶν εἰς τινὰ γωνίαν, καθ' ὅσον δὲν ὑλάκτησεν ὡς συνήθως.

Ὁ Μαῦρος, πάντοτε σιωπηλός, ἔμεινεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν παρατηρῶν τὸν ὄριζοντα.

Κύματα ὑπερμεγέθη διεδέχοντο ἄλληλα χωρὶς ἔτι νὰ συγκρουώωνται. Ἐνίστε εἶναι ὑψηλότερα, ἢ ὥστε νὰ δύνηται ἡ φορὰ τοῦ ἀνέμου νὰ συνωθῇ αὐτά. Ἐντεῦθεν ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι ὑπῆρχε κακοκαιρία πρὸς ἀνατολάς, ἴσως εἰς οὐχὶ μεγάλην ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν καὶ ὅτι δὲν θὰ ἤρξουν νὰ πλησιάσωσι τὰς παραλίας ταύτας.

Ὁ Μαῦρος παρετήρησε τὴν ἀπέραντον ταύτην ἐκτασιν τῆς θαλάσσης βαθίως ταρασσομένην περὶ τοῦ Πιλιγκρίν. Εἶτα οἱ ὀφθαλμοὶ του πάντοτε ἀπαθείς καὶ ἐσθασμένοι ἐστράφησαν πρὸς τὸν οὐρανόν.

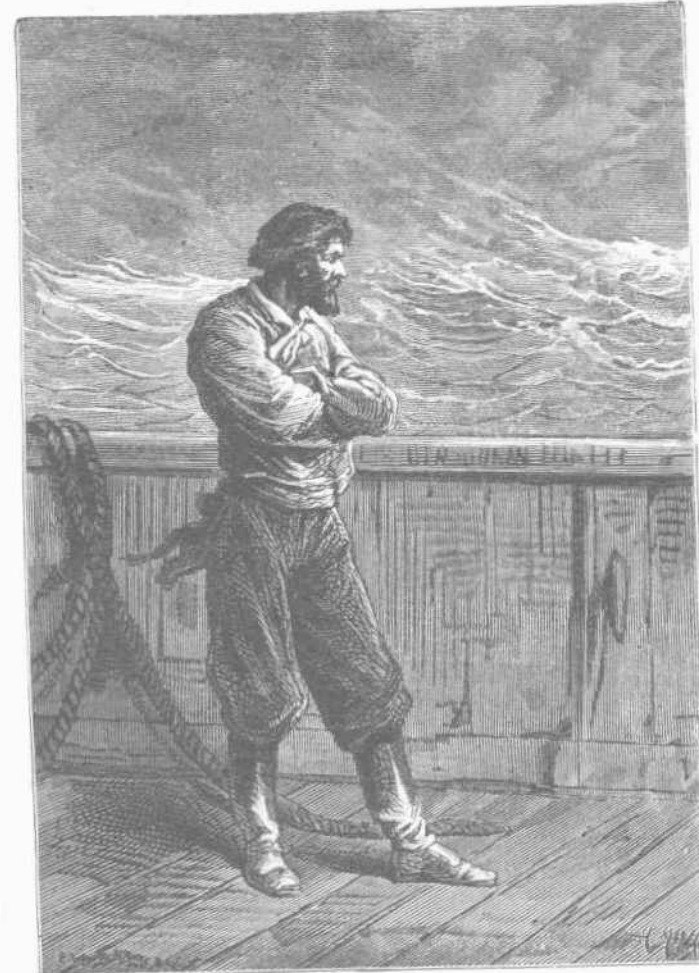
Μεγάλως ἀνησυχίας ἐνέπνεεν ἡ θεία τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ νέφη μετέβαλλον θέσιν μετὰ διαφόρου ταχύτητος, καθόσον τὰ τῆς ἀνωτάτης ζώνης ἔτρεχον ταχύτερον ἢ τὰ τῶν κατωτέρων στρω-

μάτων τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ συμπεράνῃ τις τὴν προσεχῆ περίπτωσιν καθ' ἣν ἢ βαρεῖα αὕτη μάζα κατερχομένη θὰ μετεβαλλετο εἰς τρικυμίαν καὶ ἴσως εἰς καταγίδα.

Εἶτε διότι ὁ Μαῦρος ἦτο ἄνθρωπος ἀρεβός, εἶτε διότι δὲν ἐνόει οὐδαμῶς τὰς ἀπειλάς τοῦ καιροῦ, εἶδειε μεγάλην ἀδιαφορίαν, ἐν τούτοις κακοῦργον μειδίωμα συνέσπασε τὰ χεῖλη του. Δύναται τις νὰ εἴπῃ, ἐκ τῶν ὑστέρων κρίνων, ὅτι ἡ τοιαύτη τῶν πραγμάτων τροπὴ ἠγαρή-

στησε μᾶλλον ἢ δυσηρέστησεν αὐτόν. Ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ὄρατιοῦ τοῦ προβόλου ἱστοῦ καὶ ἔρριψε τὸ βλέμμα του ὡσεὶ ἐζήτει ἀντικείμενόν τι ἐν τῷ ὄριζοντι. Ἀκολουθῶς κατέβη καὶ ἠσύχως, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ, χωρὶς οὐδὲ ὄψιν νὰ μερψάσῃ, ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ἴδια.

Ἐν τούτοις, ἐν μίσῳ πασῶν τούτων τῶν φοβερῶν περιστάσεων, ὑπῆρχεν εὐτυχῆς τις συντυχία τὴν ὁποίαν πάντες ὄφειλον ἐν τῷ πλοίῳ νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὄγλα δὴ ὁ ἄνεμος ὅσον δὴποτε βίαιος καὶ ἄν ἦτο, ἢ καὶ ἐμελλε ν' ἀπέβῃ, ἦτο ὅμως οὐριος, τὸ δὲ Πιλιγκρίν ἐφαίνετο

Ὁ Μαῦρος, πάντοτε σιωπηλός...

προσεγγίζον ταχέως τὴν ἀμερικανικὴν ἀκτὴν. Ἐὰν μάλιστα ὁ ἄνεμος δὲν ἐτρέπετο εἰς τρικυμίαν ὁ πλοῦς οὗτος θὰ ἐγένετο ἀκινδύνως, οἱ δὲ ἀληθεῖς κίνδυνοι θὰ ἀνεφάνοντο ὅταν θὰ προέκυτε νὰ προσορμισθῶσιν εἰς δυσὸριστόν τι τῆς παραλίας σημείον.

Ὡς εἶξῃ δὲ ἐσκέπτετο ὁ Ντίκ-Σάντ, καὶ ἐσκέπτετο ὀρθῶς. Ἀπαξ ἀναγνωρίσας τὴν ἀκτὴν, πῶς ἤθελε δύνηθῃ νὰ διευθύνῃ τὸ πλοῖον ἀνευ πλοηγοῦ τινος, γνώστου τῆς ἀκτῆς ταύτης; Ἐν ἢ δὲ περιπτώσει ἡ κακοκαιρία τὸν ἠνάγκαζε νὰ ζητήσῃ λιμένα καταφυγῆς τί θὰ ἐπραττεν, ἀφροῦ

ἡ παραλία αὐτῆ τῷ ἦτο ἐντελῶς ἀγνωστος γῆ; Βεβαίως δὲν ἦτο καιρὸς ἀκόμη νὰ σκέπτηται περὶ τῶν περιστάσεων τούτων. Ἐν τούτοις ὅτε ἤθελον ἐπιστῆ ὁ καιρὸς ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσῃ. Ἔστω! ὁ Ντίκ-Σάντ θ' ἀπεράσισε τότε.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δέκα καὶ τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς 24 Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 9 Μαρτίου, ἡ κατάσταση τῆς ἀτμοσφαιρῆς δὲν μετεβλήθη ἐπισθητικῶς. Ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο διαρκῶς ὑπὸ πυκνῆς ὁμίχλης, ὁ δὲ ἄνεμος ὅτε μὲν ἐπὶ μικρὸν ἐκόπαζεν, ὅτε δὲ πάλιν ἔπνεε μετὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Ἐξ ἄλλου δὲ τὸ βαρόμετρον δὲν εἰδείκνυε σημεῖα τοιαῦτα ἐξ ὧν νὰ ἐλπίσῃ τις καὶ προσεχῆ τῆς τρικυμίας λήξιν.

Πρὸς τούτοις ἀστραπαὶ διασχίζουσαι τὴν θυελλώδη ἀτμοσφαιραν εἰς μεγίστην ἐνέβαλλον τὸν Ντίκ-Σάντ ἀνησυχίαν· δις δὲ ἢ τρίς ὁ κεραυνὸς ἐνσκήψας ἐπληξε τὰ κύματα εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων ἀπὸ τοῦ πλοίου. Καὶ εἴτα βροχὴ βαρύνουσα ὡς χεῖμαρρος πίπτουσα μετεβάλλετο εἰς στροβίλους ἐξ ἡμισυμπεπυκνωμένων ὑδρατμῶν, εἰτινες πυκνὴν σχηματίζοντες ὁμίχλην περιέβαλλον τὸ κλυδωνιζόμενον Πιλογκρίν.

Τούτου ἐνεκὰ ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας ὁ σκοπὸς οὐδὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ καὶ ἔπλεον κατὰ τύχην.

Ἄν καὶ τὸ σκοπὸς ἐρμῆιον τῶν κυματῶν καὶ τῆς ἀνεμοζέλης φρικωδῶς ἐκλυδωνίζετο, ἐν τούτοις ἡ κυρία Βελντόν οὐδὲν τὸ δυσχερῆστον ὑπέστη ἐκ τοῦ σπλου τούτου. Ἀλλὰ τὸ μικρὸν παιδίον μεγάλως ὑπέφερεν.

Ὁ δὲ κύρ-Βενέδικτος διήρχετο τὸν χρόνον μελετῶν, ὡσάντι εὕρισκετο ἀμέριμνος ἐν τῷ ἐν Ἁγίῳ Φραγκίσκῳ ὠματίῳ του.

Εὐτυχῶς ἐπίσης ὁ Τόμ καὶ οἱ σύντροφοί του μὴ παθόντες ναυτίαν ἐξηκολούθησαν νὰ βοηθῶσι τὸν νεαρὸν δόκιμον ὅστις εἶχεν ἐπιθῆ εἰς ἀπάσας τὰς κακορρυθμους κινήσεις ταλαντευομένου πλοίου.

Τὸ Πιλογκρίν ἔπλεε ταχέως, ὁ δὲ Ντίκ-Σάντ προέβλεπεν ὅτι ὄφειλε καὶ ἄλλα νὰ περιστείλῃ ἱστία· κατὰ δὲ τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ ἡ ἀκτὴ δὲν ἀπέχετο πολὺ τοῦ πλοίου. Ὁ σκοπὸς παρετήρει τὰ περίξ μετὰ προσοχῆς. Ἐν τούτοις ὁ δόκιμος δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὡς συντρόφων του ὅπως ἀνακάλυψη τὰ πρώτα σημεῖα τῆς ξηρᾶς. Καθότι ὅσον ὀλίποτε ὕψισαν τὴν ὕψισαν καὶ ἂν ἔχη τις, ἂν μὴ ἡ ἐξωκειωμένος εἰς τὴν ἐξίτασιν τῶν θαλασσιῶν ὀριζόντων εἶναι ἀνεπιτήδειος νὰ διακρίνῃ τὰς πρώτας περιοχὰς ἀκτῆς τινος, καὶ καλίστα ἐν μέσῳ ὁμίχλης. Διὰ τούτο ὁ Ντίκ-Σάντ αὐτὸς ἄγρυπνον εἶχε διαρκῶς τὸ ὄμμα καὶ συχνὰ ἀνέβαινε μέχρι τῶν διζύγων ὅπως κάλλιον καταπτεύσῃ τὰ περίξ.

Λαίλαψ σφοδρότατη ἐνέσκηψεν.

Ἄλλ' οὐδὲν εἰσέτι σημεῖον ἀμερικανικῆς γῆς ἐφαίνετο.

Τούτο τὸν ἐξεπληττε, ἡ δὲ κυρία Βελντόν, ἐκ τινῶν λέξεων αἰτινες διέφυγον αὐτὸν, ἐνόησε τὴν ἐκπλήξιν ταύτην.

Ἦτο ἡ 11 Μαρτίου. Ὁ δόκιμος ἴστατο ἐπὶ τῆς πρώτης, ὅτε μὲν θεωρῶν τὴν θαλασσαν καὶ τὸν οὐρανόν, ὅτε δὲ παρατηρῶν τὰ ἐξάρτια τοῦ Πιλογκρίν ἄτινα ἤρχίζον καμπτόμενα ὑπὸ τὴν φεράν τοῦ ἀνέμου.

«Δὲν βλέπεις ἀκόμη τίποτε, Ντίκ; τὸν ἠρώτησε.

— Οὐδὲν, κυρία Βελντόν, ἀπήντησεν ὁ δόκιμος, καὶ ἐν τούτοις ὁ ὀριζὼν φαίνεται ἀπαλλασσόμενος ὀλίγον τῆς ὁμίχλης.

— Καί, νομίζεις, Ντίκ, ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ ἀκτὴ δὲν ἀπέχει ἤδη πολὺ;

— Μάλιστα, κυρία Βελντόν, καὶ ἐκπλήσσομαι πῶς ἀκόμη δὲν εἶδομεν ταύτην!

— Ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Βελντόν, τὸ πλοῖον ἔπλεε πάντοτε ταχέως.

— Πάντοτε, ἀφ' οὗ ὁ ἄνεμος ἐγένετο βορειοανατολικός, ἀπεκρίθη ὁ Ντίκ-Σάντ, τούτεστιν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐχάσαμεν τὸν δυστυχῆ πλοίαρχόν μας καὶ τὸ πλήρωμά του! τὴν 10 ὁδηλοῦ Φεβρουαρίου. Σήμερον ἔχομεν 9 Μαρτίου. Παρήλθον λοιπὸν 27 ἡμέραι!

— Ἄλλ' ὅποιον ἀπόστασιν εἶχομεν τότε ἀπὸ τῆς ἀκτῆς; ἠρώτησεν ἡ κυρία Βελντόν.

— 4500 μίλλια περίπου, κυρία Βελντόν.

— Καὶ ποῖα ἦτο ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου;

— Κατὰ μέσον ὄρον, 180 μίλια καθ' ἡμέραν, ἀφ' οὗ ὁ ἄνεμος ἐγένετο ἰσχυρότερος, ἀπήντησεν ὁ δόκιμος; καὶ ἀπορῶ διατὶ ἀκόμη δὲν εἶδον τὴν ξηράν. Καὶ τὸ περισσότερο, δὲν συνητήσαμεν πλοῖόν τι ἐξ ἐκείνων ἄτινα συνηθως διαπλεύουσι τὰ παράλια ταῦτα!

— Μήπως ἠπατήθης, Ντίκ, ἐπανελάθει ἡ κυρία Βελντόν, ὑπολογίζων τὴν ταχύτητα τοῦ Πιλογκρίν;

— Ὁχι, κυρία Βελντόν. Εἶναι ἀδύνατον τούτο. Τὸ ὄρομόμετρον ἐρρίπτετο καθ' ἐκαστὴν ἡμισίαν ὥραν διαρκῶς, καὶ πάντοτε ἐσημαῖον ἀκριβέστατα τὰς ἐνδείξεις του — Ἰδοῦ, θὰ τὸ ριθῶ καὶ πάλιν, καὶ θὰ ἴδητε ὅτι τρέχομεν ἤδη μὲ ταχύτητα 10 μιλίων καθ' ὥραν, ἦτοι πλέον τῶν 200 μιλίων καθ' ἡμέραν.

Ὁ Ντίκ-Σάντ ἐκάλεσε τὸν Θωμᾶν καὶ τὸν διέταξε νὰ ριθῇ τὸ ὄρομόμετρον— ἔργον εἰς τὸ ὅποιον ὁ γέρον καὶ τῆς ἦτο ἤδη ἐμπειρότατος· οὗτος προσδέσας ἰσχυρῶς διὰ σχοινίου τὸ ὄρομόμετρον ἐρρίψεν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐξετυλίχθησαν μὲν 25 ὄργυιαί, ὅτε αἰφνιδίως τὸ σχοινίον ἐχαλαρώθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θωμᾶ.

«Ἄ! κύριε Ντίκ, ἐφώναξεν οὗτος.

— Τί τρέχει, Θωμᾶ;

— Τὸ σχοινίον ἐκόπη!

— Ἐκόπη! ἐφώναξεν ὁ Ντίκ-Σάντ! καὶ τὸ ὄρομόμετρον ἐχάθη! Ὁ Γέρον Θωμᾶς εἰδαίξεν τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου, τὸ ὅποιον ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας του.

Ἦτο ἀληθέςτατον. Τὸ σχοινίον τὸ ὅποιον ἦτο ἀρίστης ποιότητος δὲν ἐλύθη ποσῶς, ἀλλ' ἦτο κομμένον εἰς τὸ μέσον. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ σχοινίον ἐρρήθη εἰς τὴν θέσιν ἐθαυσθῆ ἐκ τῆς συχνῆς τριβῆς καὶ τῆς πολλῆς χρήσεως. Καὶ πράγματι τοιοῦτον τι ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὁ Ντίκ-Σάντ ὅταν εἶχεν εἰς τὰς χεῖρας του τὸ ἐναπομείναν τεμάχιον. Ἄλλ' ἄρα γε ἐκ τῆς χρήσεως ἐρρήθη; ὁ δό-

κιμος ἐδυσπίσται καὶ ἐσκέπτετο περὶ τούτου.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, τὸ ὄρομόμετρον κατεστράφη ἤδη καὶ ὁ Ντίκ-Σάντ οὐδὲν μέσον πλέον εἶχε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ταχύτητα τοῦ πλοίου του. Ὡς μόνον ὄργανον λοιπὸν εἶχε μίαν πυξίδα τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο καὶ αὐτῆς νὰ γνωρίζῃ ἐὰν αἱ ἐνδείξεις ἦσαν ἀληθεῖς ἢ ἐσφαλμέναι!

Ἡ κυρία Βελντόν τὸν εἶδε τόσῳ λυπημένον ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ὥστε δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ αὐτοῦ, καὶ μὲ τεθλιμμένην καρδίαν ἐπανήλθεν εἰς τὸν θάλαμόν της.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ ταχύτης τοῦ Πιλογκρίν καὶ, ἐπομένως ὁ διακινούμενος ὁδὸς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκτιμηθῶσιν, ἦτο εὐκόλον ὁμως νὰ βεβαιώσωσιν ὅτι ἡ αὐλαξ τοῦ πλοίου δὲν ἠλαττώτο.

Πράγματι, τὴν ἐπαύριον, τὸ βαρόμετρον εἰδαίξε 716 χιλιοστόμετρα. Ἡ πτώσις αὐτῆ ἀνήγγελλεν ἄνεμον ταχύτητος ἐξήκοντα μιλίων καθ' ὥραν.

Ἦτο ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἐλαττώσωσιν ἀκόμη τὰ ἱστία, ὅπως προλάβωσι πάντα ἐνδεχόμενον κίνδυνον.

Ὁ Ντίκ-Σάντ ἀπεράσισε νὰ καταβιβᾶσῃ τὸ ἐπιστήλιον (τσιμπούκι) καὶ νὰ περιστείλῃ τὰ κατώτερα ἱστία ὅπως πλεῖν μετὰ τῆς ἀρτεμονίδος.

Ἐκάλεσε τὸν Θωμᾶν καὶ τοὺς συντρόφους του διὰ νὰ τὸν βοηθήσωσιν εἰς τὴν δύσκολον ταύτην ἐργασίαν, ἠτις, δυστυχῶς, δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ μετὰ ταχύτητος.

Καὶ ἐν τούτοις, ὁ καιρὸς ἐβίαζε, διότι ἡ τρικυμία ἐφαίνετο ἤδη μετὰ βίας.

Ὁ Ντίκ-Σάντ, ὁ Λύγουστινος, ὁ Ἀκταίων, ὁ Βερθελομαῖος ἀνήλθον εἰς τοὺς ἰστούς ἐνῶ ὁ Τόμ ἔμεινεν εἰς τὸ πηδάλιον καὶ ὁ Πρακλῆς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἵνα χαλαρώσωσι τὰς ὑπέρας εἰς πρώτην διαταγήν.

Μετ' ἀπειρους προσπαθείας, καταβιβᾶσαν τὴν ἄτρακτον (πίπολο) καὶ τὸ ἐπιστήλιον ἀφ' οὗ οἱ γενναῖοι ἄνδρες ἐκινδύνευσαν ἐκατοντάκις νὰ ριθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν· τόσῳ τὰ σαλεύματα καὶ αἱ ταλαντεύσεις ἐκίνουον τὰ ἐξάρτια. Ἐπιπαιτα ἀφ' οὗ ὁ δόλω, ἠλαττώθη τὸ δὲ ἀκτίον συνεστάλη, ὁ μουσάρων δὲν ἔφερε πλέον εἰρήνη τὴν ἀρτεμονίδα (τουρκετινά) καὶ τὸν δόλωνα ἡμισυνεσταλμένον.

Ἄν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱστιῶν κατὰ πολὺ ἠλαττώθη, ἐν τούτοις τὸ Πιλογκρίν ἐξηκολούθη πλέον μεθ' ὑπερβολικῆς ταχύτητος. Τὴν 12 ὁ καιρὸς ἐτρέπη ἐπὶ τὰ χεῖρα. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπὸ τῆς πρώτης ὁ Ντίκ-Σάντ περισσότερο παρετήρησεν ὅτι τὸ βαρόμετρον κατέβη εἰς τὰ 709 χιλιοστόμετρα.

Ἐδείκνυε λοιπὸν ἀληθῆ θυελλαν καὶ τοιαύτην ὥστε τὸ Πιλογκρίν δὲν ἠδύνατο νὰ ριθῇ καὶ

τά ὀλίγα ἰστία τὰ ὅποια ἔμενον ἀναπεπταμένα. Ὁ Ντικ Σάντ βλέπων ὅτι ὁ δόλων ἐμελλε νὰ σχισθῆ διέταξε νὰ περιστείλωσιν αὐτόν. Ἄλλ' εἰς μάκρην διότι λαίλαψ σφοδρότατη ἐνέσκηψεν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἀπέσπασε τὸ ἰστίον. Ὁ Ἀγουστίνοσ ὅστις εὐρίσκατο ἐπὶ τῆς κεραίας τοῦ δολωνίου ἐπλήγη ὑπὸ τῶν ποδῶν (σκότες) τῆς δεξιᾶς. Οὕτω ἐλαφρῶς τετραυματισμένος ἠδυνήθη νὰ καταβῆ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ὁ Ντικ-Σάντ καθ' ὑπερβολὴν ἀνήσυχος μίαν μόνον εἶχε σκέψιν ὅτι δηλαδὴ τὸ πλοῖον ὠθεύμενον μετὰ τοιαύτης μανίας ἐμελλε νὰ κατασυντριβῆ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθ' ὅσον κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς του οἱ βράχοι τῆς ξηρᾶς δὲν

ἀπείχον πολὺ. Ἐπέστρεψε λοιπὸν εἰς τὴν πρῶ-
ραν, ἀλλ' οὐδὲν παρατήρησε προσμοιάζον πρὸς γῆν, καὶ ἐπικνήθη εἰς τὸ πηδάλιον.

Μετὰ μικρὸν ὁ Μαῦρος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐκεῖ αἶφνης, ὡσεὶ ἄκων ἐξέτεινε τὸν βραχίονά του πρὸς τι σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἀνεγνώριζε ξηρὰν τινα διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης! . . .

Καὶ πάλιν ὑπεμειδίασε κακεντρεχῶς καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ τι ἐξ ὧσιν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐπικνήθη εἰς τὸ μαγειρεῖόν του.

[Ἔπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸν Ἰούλιον Βέρν.

ΕΝ ΘΑΛΑΣΣΙΟΝ ΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΕΦΗΒΟΣ ΗΡΩΣ

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ μεγάλου πλοίου, τὸ ὅποσον προβαίνει ἔχον τὰ ἰστία ἀναπεπταμένα, ἐφ' οὗ βλέπετε ἄνω καὶ κάτω περιπατοῦντας νούτας με κόμην ἤδη πολίαν, ἤξεύρετε ποῖος κυβερνᾷ, καὶ δίδει τὰ προστάγματα;

Δεκατετραετὴς παιδίον, ὁ Βόλνεϋς Βέκερ.

Ἐγενήθη τῷ 1748· εἶναι υἱὸς πτωχοῦ ναύτου, Ἰρλανδοῦ· ἡ καταγωγὴ του λοιπὸν μικρά, ἀλλὰ πόσον μέγα θὰ εἶναι τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ παιδός, ὅστις δεκατετραετὴς ἤδη, ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῶν πρῶτων. Δὲν γνωρίζει ἄλλην πατρίδα παρὰ τὸ πλοῖον ὅπου ὁ πατὴρ του εἶναι ναύτης. Μόλις ὁ Βόλνεϋς ἦτο τριετὴς καὶ ὁ πατὴρ του συνείθιζεν ἤδη τοὺς μικροὺς βραχίονάς του εἰς τὴν σκληραγωγίαν τῶν ναυτῶν. Μεγάλῃ διηγέρθη χαρὰ εἰς τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ μίαν ἡμέραν, ὅτε τὸ παιδίον πενταετὴς ἤκολούθει αὐτὸ κολυμβῶν ἐπὶ δύο ὥρας, ὑπὸ τὸν ἀγρυπνον ὀφθαλμὸν τοῦ πατρός. Ὅταν διέτασσον γύμνασιν τινα ναυτικὴν, ὁ μικρὸς ναύτης στάζων ἀκόμη θάλασσαν, ἐπήδη διὰ μιᾶς, ἀνέβαινεν εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ἰστῶν, ὠλισθαίνε κατὰ μήκος τῶν σχοινίων, καὶ πρῶτος πάντων τῶν ναυτῶν ἐξεπλήρου τὴν δοθεῖσαν διαταγὴν. Οὕτως ὁ Βόλνεϋς συνείθιζε νὰ παίζει μετὰ τὸν κίνδυνον ὡς καὶ μετὰ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Εἶχεν ἤδη ἀναδειχθῆ τολμηρότατος πάντων τῶν ἐν τῷ πλοίῳ. Κατέστη δὲ καὶ ὁ μάλιστα πεπαιδευμένος. Τὰ πάντα κατορθοῦνται δι' ἰσχυρᾶς θελήσεως. Δωδεκαετὴς εἶχεν ἤδη βαθμὸν ἐν τῷ πλοίῳ καὶ τινα τῶν ἡμερῶν τῷ λέγει ὁ πλοῖ-
αρχος ἐνώπιον τοῦ πατρός του καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος: φίλε μου, ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ φέρεσαι οὕτω, μετ' ὀλίγον θὰ ἔχῃς βαθμὸν ἀνώτερον τοῦ ἰδιοῦ μου.

Τῷ 1760 κατὰ τὸ διάστημα ταξιδίου τινὸς εἰς τὴν Γαλλίαν, μικρὰ τις κόρη ἀπειθῆς, ἣτις εὐρίσκατο ἐν τῷ πλοίῳ διευθύνοντος τοῦ Βόλνεϋς Βέκερ, ὠφελομένη ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς διδασκαλίας τῆς ἐξέφυγε τοῦ διαμερίσματος τοῦ προσδωρισμένου

διὰ τοὺς ταξιδιώτας καὶ ὅπως χαίρουσα διὰ τὸ κατόρθωμά της ἀναβαίνει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Διασκεδάζει αὐτόθι εὐθυμιάτῃ. Τὰ κύματα συντριβόμενα εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου τὴν περιδρέχουσιν· αὐτὸ τὴν ἐνθουσιάζει καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον πλησιάζει πρὸς τὸ ἄκρον, ἐνῶ μεγάλη δόνησις τοῦ πλοίου ἐπέρχεται, αὐτὴ χάνει τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἐν ριπῇ εὐρίσκαται εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκβάλλουσα κραυγὴν ἀπελπιστικὴν καὶ γίνεται ἄφαντος.

Εὐτυχῶς ναύτης τις τὴν εἶχεν ἰδεῖ πίπτουσαν· ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ Βέκερ. Ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ βυθίζεται εἰς αὐτὴν· ὅτε δὲ ἀνεφάνη ἐκράτει διὰ τῆς ἀριστερᾶς μὲν τὴν μικρὰν ἀνότην, διὰ τῆς δεξιᾶς δὲ ἐπλησσε τὴν θάλασσαν κολυμβῶν. Ἄλλὰ τὸ πλοῖον ὑπὸ ἀνέμου οὐρίου προσπνεόμενον, εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ καὶ ἀρκετὸν διάστημα τὸν ἐχώριζεν ἀπ' αὐτοῦ. Ἄλλ' εὐτυχῶς οἱ βραχίονες τοῦ πατρός τοῦ Βόλνεϋς εὐρώστως κινούμενοι ἀντέχουσι καὶ ἐν τάχει τὸ πλησιάζει. Ἄλλ' ἐν τούτῳ ἐκ τοῦ πλοίου παρατηροῦσιν εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τοῦ κολυμβητοῦ μακρὸν τι σημεῖον, ὅπερ διημύνητο πρὸς αὐτόν. Γοερὰ κραυγὴ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στήθους τοῦ δυστυχοῦς, κραυγὴ ἀπελπισίας, ἣτις ἠκούετο καὶ μεθ' ὅλον τὸν θόρυβον τῶν κυμάτων. Κραχαρίας! βοήθεια! βοήθεια! Τῷ ὄντι ἐν εἰς αὐτῶν τῶν τρομερῶν θηρίων διημύνητο ὄρμῶν κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτόν. Αὐτὸς δὲ ὁ δυστυχὴς ἔθλιβε τὸ παιδίον πρὸς τὸ στήθος του καὶ κατέβαλλεν ὑπερανθρώπους δυνάμεις ἵνα σωθῆ. Ἐν τούτοις εἰς τὸ πλοῖον ἀπερίγραπτος ταραχὴ ἐβασίλευε. Πάντες ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐναγωνίως ἐθεῶντο τὸ φρικῶδες δράμα· οἱ ναῦται ὀρμῶντιν, ἀρπάζουσι τὰ ὄπλα των, σκοπεύουσιν, ἀλλ' αἱ σφαῖραι διολισθαίνουσιν εἰς τὸ δέριμα τοῦ θηρίου χωρὶς κἂν ν' ἀναγκαιώσῃ παντάπασιν τὴν πορείαν αὐτοῦ. Καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ κολυμβητοῦ καὶ τοῦ τέρατος ἐλαττοῦται. Ἄλλ' ἐνῶ ἐσχάτῃ ἐπεκράτει ἀπελπισία καὶ τὸ θηρίον ἐτοιμὸν ἦτο ν' ἀρπάσῃ καὶ τοὺς δύο, παρατη-

ροῦσιν αὐτὸ στραφόμενον ἀτάκτως καὶ ἐν ταῦτῳ τὴν θάλασσαν τεθολωμένην ὑπὸ αἵματος. Χεῖρ ἀόρατος ἐπλήγησε τὸ θηρίον.

— Ὁ Βόλνεϋς! φωνάζουσι πάντες οἱ τοῦ πλοίου. Καὶ πράγματι ἦτο αὐτός, ὅστις μετὰ μακρὰν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα, ἐρρίθη εἰς τὴν θάλασσαν χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ. Θυσιάζων τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τοῦ πατρός του. Βυθισθεὶς δὲ διημύνητο ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ θηρίου καὶ ἐνέπηξε τὴν μάχαιράν του εἰς τὰ σπλάγγνα του. Ὁ Κραχαρίας πληγωθεὶς ἐγκατέλιπε τὸν πατέρα ἵνα ἐκδικηθῆ τὸν υἱόν. Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο ἤθελε καὶ ὁ Βόλνεϋς· νὰ ἐπισύρῃ δηλαδὴ τὴν προσοχὴν τοῦ τέρατος ἐφ' ἑαυτόν, ἵνα οὕτω σωθῆ ὁ πατὴρ του καὶ μετὰ θαυμασίας εἰς τὴν πρόθεσίν του ἀρσιώσεως τῷ ὄντι διευθύνεται πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἀναγκάζων οὕτω τὸ θηρίον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Κραχαρίας ἀπέβαλλεν ἀκαταπαύστως τὰς δυνάμεις του διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἐκρέοντος ἐκ τῆς βαθείας πληγῆς του, ἀλλὰ καὶ ὁ νέος ἐν ταῦτῳ συνηθάνετο τὰς δυνάμεις του ἐκλείπουσας· στρέφει τὴν κεφαλὴν παρατηρῆ ὅτι ὁ πατὴρ του ἐφθασε τὸ πλοῖον καὶ ἀνέβαινε μετὰ τῆς μικρᾶς εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τότε μόνον ἐσκέφθη περὶ ἑαυτοῦ· ἀνακόπτει τὸν δρόμον του καὶ ὄρμῃ πρὸς τὸ πλοῖον καὶ μετὰ πολλοῦς κόπους καὶ ἐλιγμούς καὶ μεθ' ὄλην τὴν ἐξάντλησίν του πλησιάζει τέλος καὶ σχεδὸν

ἐγγίζει. Μεγάλῃ συγκίνησις ἐν τῷ πλοίῳ ἐπικρατεῖ· πάντες τρέχουσι, ρίπτουσι σχοινία, κρίκους σιδηροῦς· αἱ γυναῖκες προσεύχονται, τὰ παιδιά γονυπετοῦσι μετὰ τὰς χεῖρας ὑψωμένας πρὸς τὸ ὑπέρτατον Ὄν, καὶ ἂν ἦτο δυνατόν, ἤθελον ἀνοίξει αὐτὰ τὰ σπλάγγνα τοῦ πλοίου, ὅπως εἰσέλθῃ ὁ ἄριστος υἱός, τὸ γενναῖον τέκνον, τὸ σῶσαν τὸν πατέρα. Ὁ Βόλνεϋς ἀρπάζει τέλος ἐν σχοινίον καὶ κραυγὴ χαρᾶς ἐκρήγνυται ἐκ τοῦ στήθους πάντων. Ἄλλὰ τὸ θηρίον βλέπει ὅτι τὸ θυμὸν του διαφεύγει, συγκεντρῶν τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, ἐφορμᾷ καὶ σχεδὸν ἐγγίζει τὸ ἀπέραντον στόμα του τοὺς ποδας τοῦ παιδός. Ἄλλ' οἱ ναῦται μετὰ τὰς στιβαρὰς χεῖρας των εἶχον ἤδη ὑψώσει ἀρκετὰ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν τὸ σχοινίον καὶ μεθ' ὄλην τὴν ἐξάντλησίν των διὰ μιᾶς ἐσχάτης προσπάθειας των ὁ νέος εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τρέμοντος πατρός του. Αἱ ζητωκραυγαὶ τῶν νέων ναυτῶν ἐφθασαν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ καὶ τὰ δάκρυα τῶν γερόντων ἐκυλίσθη εἰς τὸ κατὰστρωμα. Τὸ θηρίον ἐξέπνευσε πληρῶσαν τὴν θάλασσαν αἵματος.

Μετὰ πολλὰ ἔτη ἐρωτηθεὶς ὁ Βόλνεϋς ἂν ἠγάπα τὴν δόξαν. Ναί, ἀπεκρίθη, καὶ τί εἶναι δόξα κατὰ τὴν ἰδέαν σας; τὸ ἐκπληροῦν τὸ καθήκον καὶ ἐν πάσῃ μικρῇ ἐργασίᾳ τοῦ καθημερινοῦ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐκτεταμένῃ καὶ ὑψηλῇ τοῦ καθύλου βίου. Ἴδου μία ἀλήθεια μεγάλη. * * *

ΥΪΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Εἰς τινα τῶν τρομερῶν ἐκείνων ἐκρήξεων τοῦ θροῦ Αἴτηνης, αἵτινες συχνὰ συνέδηταν, ὁ κίνδυνος διὰ τοὺς κατοικοὺς τῶν περιχώρων ἦτο ἐκτάκτως μέγας. Πρὸς ἀποφυγὴν ἀμέσου κατατροφῆς ὑπὸ τῶν φλογῶν καὶ τῆς τετηγμένης λάβας, ἣτις κατέρρεεν ἄνωθεν εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ θροῦ, ὁ λαὸς ἦτο ἠναγκασμένος ν' ἀποσυρθῆ εἰς ἱκανὴν ἐκείθεν ἀπόστασιν. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς φρίκης καὶ τῆς συγχύσεως τοιαύτης σκηπῆς (ἐκάστου φεύγοντος καὶ παρακλαμβάνοντος μεθ' ἑαυτοῦ ὅ,τιδήποτε ἐθεώρει ὡς τὸ πολυτιμότεον), δύο ἀδελφοὶ ἐξ ὧν ὁ μὲν ὠνομάζετο Ἀνοπίος, ὁ δὲ ἄλλος Ἀμφίνομος εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν μεριμνῶντες περὶ τῆς διασώσεως τοῦ πλοῦτος καὶ τῶν ἀγαθῶν των, αἶφνης ἐνεθυμήθησαν, ὅτι ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ των ἀμφοτέρωι πολὺ

γέροντες, ἦσαν ἀνίκανοι νὰ σώσωσιν ἑαυτοὺς διὰ φυγῆς. Ἡ υἱικὴ στοργὴ ἐθριάμβευσεν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην σκέψιν: «Ποῦ, ἀνέκραζον οἱ γενναῖοι νεανίαι,» ποῦ θέλομεν εὐρεῖ πολυτιμότερον θησαυρὸν ἐκείνων, οἵτινες ἔδωκαν εἰς ἡμᾶς τὸ εἶναι καὶ μετὰ στοργῆς περιποιηθῆσαν καὶ προὔτυπτευσαν ἡμᾶς πάντοτε; Ταῦτα εἰπόντες ἐπῆσαν εἰς τοὺς ὤμους των ὁ εἰς τὸν πατέρα καὶ ὁ ἄλλος τὴν μητέρα, καὶ εὐτυχεῖς διήλθον διὰ τοῦ περικυκλοῦντος αὐτοὺς καπνοῦ καὶ τῶν φλογῶν. Πάντες ὅσοι ἦσαν αὐτόπαιι μάρτυρες τῆς συμφώνου πρὸς τὸ καθήκον καὶ φιλοστόργου ταύτης διαγωγῆς τῶν δύο νέων ἐπεκρότησαν τὴν πράξιν αὐτῶν. Καὶ ἔκτοτε, ὁ τόπος ἐκεῖνος ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἀτόπος τῶν φιλοστόργων υἱῶν (χωρὸς τῶν εὐσεβῶν)».

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΣΚΟΥΜΕΝΟΥΣ ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΛΑ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΣΑΚΙΣ διεξήλθον τὴν ἱστορίαν τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος, πρὸς πολλοῖς ἄλλοις, βαθεῖαν αἰσθησὶν μοι ἐνεποίησε πάντοτε ἡ δαιμονία τοῦ ἀνθρώπου τούτου δύναμις εἰς δημιουργίαν, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ πολλὰκις ἐκ τοῦ μηδενός, ἐξέχων στρατηγῶν. Μοὶ ἐφαίνεται ὡς ὑπερφυσικὴ μηχανή, ἣτις περιλαμβάνουσα ὑπᾶ μὲν ἀλλ' ἀκατέργαστον ὕλην διέπλαττε κατὰ τὸν ἴδιον τύπον εἰς στρατιωτικὴν τελειότητα, δι' ἧς συνταράξας καὶ συντρίψας τὴν Εὐρώπην, ἀνψώθη εἰς δόξαν καὶ δυνάμιν καταπληκτικὴν. Ἄλλ' ὁ χρόνος ὡς πάντοτε τὸ ἀναγκαῖον φῶς παρέχων, κατέδειξε ὅτι πρὸς ἐπίτευξιν τούτου τοῦ ὁποῖον ἀπεδόθη σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς τὸν Ναπολέοντα, οὐ μικρὸν συνεβάλετο, ὡς ὑπολαθάνων παράγων, ἡ ἐργασία τῆς προηγηθείσης δημοκρατικῆς ἐποχῆς, κατατιθεῖσα ἐν πολλοῖς τὰ στοιχεῖα τῆς ἐπιδειχθείσης ἀκαταγωνίστου γαλλικῆς δυνάμεως, ἢ ὠργάνωσε καὶ διηθύνεν εἴτα ὁ Ναπολέων.

Ὀλίγον ὕστερον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὡς συνέχεται προηγουμένης μακρᾶς καὶ ἐπιμόνου προσωπικῆς ἐνεργείας, ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις φυλλάδιον περὶ τῆς στρατιωτικῆς ἀγωγῆς τῆς ἐκπαιδευομένης ἐν Ἑλλάδι νεότητος, ἠκούσθη καὶ ἡ πρώτη ἐν Γαλλίᾳ περὶ τούτου φωνή, ἣτις ὅμως ἐκεῖ, σοβαρῶς ἀκουσθεῖσα, ἐτέθη ἀμέσως εἰς ἐφαρμογήν. Ἄμα δὲ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔργου ἐν Γαλλίᾳ καὶ εἰς βεβαίωσιν αὐτοῦ ἐν τῇ δημοσίᾳ γνώμῃ, εὐπαιδεντος Γάλλου, ὁ Ἀριστείδης Ρέϋ, ἐν περισπουδαστῶ ἐκθέσει κατέδειξε δι' ἐπισήμων ἱστορικῶν μαρτυριῶν, ὅτι ὁ ἀνακινήσις θεσμός τῆς στρατιωτικῆς τῶν μαθητῶν μορφώσεως δὲν εἶναι τι νέον, ἀλλ' ἀναφέρεται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς πρὸ τοῦ Ναπολέοντος δημοκρατίας, ἢ ἡ δημοκρατικὴ σημερινὴ Γαλλία ὀφείλει καὶ ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ νὰ μιμηθῇ, ἀναλαμβάνουσα τὴν συνέχαιαν τοῦ νήματος, τοῦ ἔκτοτε ὑπὸ τοῦ Καισαρισμοῦ ἀποτόμως διακοπέντος. Οὕτω δὲ ἐκ τοῦ καθόλου πνεύματος τῆς ἐκθέσεως ταύτης καταφαίνεται, νομίζω, καθαρῶς καὶ ἀναμφισβητήτως ὅτι οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι στρατιωτικοί, οἱ ὑπὸ τὸν Ναπολέοντα, καὶ ἐνίοτε ἄνευ αὐτοῦ, καταγαγόντες νέας περιφανεῖς, τὰς

στοιχιώδεις βάσεις τῆς ἑαυτῶν στρατιωτικῆς ἀγωγῆς ἀπέκτησαν, ὡς μαθηταί, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ μεγάλου ἐθνουσιασμοῦ, ὅστις ἐθέριε καὶ ἐκίνησε τοὺς Γάλλους, κατὰ τὴν πρώτην δημοκρατίαν. Εἰς πίστωσιν δὲ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, ἀντὶ παντὸς ἄλλου, θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ δημοσιεύσω ἐλευθέρως μεταφρασθέντα τὰ σχετικὰ τῆς εἰρημένης ἐκθέσεως μέρη.

Ἡ ἐπομένη τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἠλώθη ἡ Βασιλίχη, λέγει ἡ ἐκθεσις, ἥτοι τῇ 15 Ἰουλίου 1789, αἱ χωρικαὶ φρουραί, εἰς ὧν τὸν σχηματισμὸν εἶχεν ἰσχυρῶς ἀντικαθῆ ὁ Λουδοβίκος 16ος, ἠνώθησαν αὐτομάτως. Πάσαντα δὲ ὑπὲρ τὰ 6 ἑκατομ. ἀνθρώπων ὀπλίσθησαν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἑαυτῶν δικαίων. Ὁ πατριωτικώτερος ζῆλος καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν ἐπεκράτει εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς δυνάμεως ταύτης, ἣτις ἔκτοτε ὠνομάσθη ἐθνοφυλακὴ. Οἱ γέροντες καὶ οἱ παῖδες κατετάχθησαν εἰς τὰς τάξεις αὐτῆς, ἕκαστον δὲ τάγμα εἶχεν ἕνα λόχον ἐξ ἀποστράτων καὶ ἕνα ἐκ μαθητῶν. Οὕτω δὲ ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἐν τῷ πρώτῳ σχηματισμῷ ἀριθμοῦσα 60 τάγματα, εἶχεν 60 λόχους μαθητῶν, προσερχομένων τακτικῶς εἰς πάσας τὰς ἀσκήσεις καὶ στρατοπέδους, ὅπου ἀπὸ τῆς ἡλικίας τοῦ 10 ἕως 18 ἔτους ἐτελείτο ἡ στρατιωτικὴ αὐτῶν ἀγωγή, ἢ ἡ σπουδαιότης, κατανοηθεῖσα παρ' ὅλων, ἐγένετο ἀμέσως ἐν ὅλῃ τῇ Γαλλίᾳ παραδεκτὴ.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐπαναστάσεως οἱ νεαροὶ μαθηταὶ στρατιῶται ἀναφέρονται εἰς πάσας τὰς δημοσίας τελετὰς καὶ ἐορτάς, ἐν Παρισίοις ἐξ ἴσου καὶ ταῖς ἐπαρχίαις. Ὅτε δὲ κατὰ ἴβριον τοῦ 1790 ἡ πολίχνη Saint Marcellin, ἐτέλει τὰ θρησκευτικὰ νενομισμένα πρὸς τιμὴν τῶν ἐν Nancy πεσόντων ἐθνοφυλάκων, κατὰ τὴν τελετὴν αὐτήν, καθ' ἣν παρίσταντο πάντα τὰ Ἐκκλησιαστικὰ πολιτικά καὶ κοινωνικὰ σωματεῖα, καὶ πάντες οἱ φίλοι τῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως, πρωτίστως διεκρίντο τὸ τάγμα τῶν παιδῶν. Τὸ αὐτὸ δ' ἔτος οἱ κάτοικοι μικροτέρας πολίχνης συνηθροίσθησαν ἵνα δώσωσι τὸν κατὰ τὸ ἀπὸ 7 Ἰανουαρίου ψήφισμα τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ὄρκον. Ἡ ἐθνοφυλακὴ, ὁ τακτικὸς στρατός, καὶ βασιλικοὶ κυνηγοὶ προσήλθον ἐν σώματι εἰς τὴν

τελετὴν, ἐν μέσῳ δ' αὐτῶν ἐβάδιζον ἐν τάξει οἱ νεαροὶ μαθηταί. Ἡ Ἐλπὶς τῆς Πατρίδος, ὡς ἐγένετο ἔκτοτε ἀρχὴ νὰ καλῶνται.

Τὸ τάγμα λοιπὸν τῆς ἐθνοφυλακῆς ὑπῆρξε τὸ στοιχιώδες σχολεῖον τῆς στρατιωτικῆς τῶν μαθητῶν ἀγωγῆς, ἢ ἡ Ἐθνοσυνέλευσις καθιέρωσεν ἐπίσημως διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Ἰβρίου 1791 νόμου.

Οἱ παῖδες καθόλου ἐγένοντο παραδεκτοὶ εἰς τὸ τάγμα ἀπὸ τοῦ 10 ἢ 11 ἔτους· ἐξέλεγον ἐξ ἑαυτῶν τοὺς ἰδίους ἀξιωματικούς, οἱ ὅποιοι, ἐπίσημως ἀναγνωρίζομενοι, ἐδίδον τὸν ὄρκον τῆς ὑπηρεσίας. «Μικροὶ παῖδες, ἐγραφέ τις ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ, μοὶ ἔδωσαν διὰ τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἀφελοῦς τρόπου τῆς συγκινοῦσης ἀληθείας, τὸν ὄρκον τοῦ νὰ μιμηθῶσι τοὺς πατέρας αὐτῶν καὶ ὑπερασπισθῶσι τὴν πατρίδα. Μοὶ ἐφανέρωσαν τὴν χαρὰν αὐτῶν, διότι συγκροτοῦσι τάγμα καὶ ὑπολογίζονται ὡς κάτι τι ἐν ταῖς τάξεσι τῆς ἐθνοφυλακῆς, τῆς ὑπερασπιζομένης τὴν δημοκρατίαν».

Τὰ τάγματα δὲ τῶν Μαθητῶν δὲν ἦσαν μόνον σχολεῖα στρατιωτικὰ αὐτῶν, διότι πολλὰκις ἐχορηγιοποιήθη καὶ εἰς ἄλλα ἢ καλῆ αὐτῶν θέλησις. Μετεχειρίσθησαν αὐτὰ εἰς τὰς φρουράς τῶν πόλεων πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας, ὅταν οἱ ἄνδρες ἐξήρχοντο εἰς πόλεμον. Πλέον δὲ ἢ ἅπασι οἱ μικροὶ οὗτοι μαχηταὶ διηθύνον τὸ πυροβόλον ἀπὸ τῶν ἐπάλλεων πόλεως πολιορκουμένης. Οἱ μικροὶ παῖδες τῆς Ἀβένης, οἱ τοσοῦτον περιφανῶς κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Landrecies διακρίθητες, ἀνῆκον εἰς τὰ Τάγματα τῆς Ἐλπίδος. Ὁ διαβροηθεὶς Βιάλας, ὁ δεκατριετής οὗτος ἦρως, οὐ τὸ ὄνομα ἡ Συνέλευσις ἠθέλησε νὰ ἐξισώσῃ πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Βάτα, ἦτο διοικητὴς τοῦ τάγματος τῆς Avignon.

Ὅτε δὲ ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ρήνου ὁ Rouget de Lisle ἔρριψεν εἰς τὴν ἠχῶ τῆς ἀπειλομένης Γαλλίας τὰς φλογεράς στροφάς τῆς προσφυγῆς εἰς τὰ ὄπλα. Ὁ λαὸς ἔλαβε τὸν πολεμικὸν ὕμνον, καὶ θεῖς εἰς αὐτὸν τὴν προῆν αὐτοῦ καὶ τὴν ψυχὴν, τονίσας τὸν ρυθμὸν, διαμορφώσας τὴν μελωδίαν, καὶ συμπληρώσας τὰς λέξεις, ἐσχημάτισε τὸ ἐθνικὸν αὐτοῦ ὄσμα. Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ ἐκείνην, καθ' ἣν πᾶσαι αἱ χορδαὶ ἐδοιγῆθησαν, καὶ αἱ φωναὶ ἐναντίσθησαν, καθ' ἣν ἡ πατρίς, ἡ ἐλευθερία καὶ ἀδελφότης ἐφώνησαν, εἰς τὰ ὄπλα, ἠκούσθη καὶ ἡ φωνὴ τῶν παιδῶν. Τὸ δίστιχον αὐτῶν ἦτο τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς λαϊκῆς ἐμπνεύσεως ἐξεληθόν, καὶ ἦσαν περίπου εἴκοσι. Τίς συνέθεσε, καὶ τίς ἐγραψε τὸν ὄρκον τούτου τῆς Ἐλπίδος θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ στάδιον.

Ὅταν οἱ πρεσβύτεροι ὕμνῳ θὰ ἐξελθῶσιν αὐτοῦ...;

Τὸν ἀπέδωσαν εἰς τὸν Chenier, εἰς ἕνα Ἀββᾶν εἰς ἕνα παιδαγωγόν. Οἱ μαθηταὶ τὸν ἐψάλλον

κατὰ τὴν διάβασιν τῶν Μασσαλιωτῶν, ὅταν ἀνήρχοντο τὴν κοιλάδα τοῦ Rodano πρὸς συνάντησιν τοῦ Barbaroux ἐν Παρισίοις, τῇ 10 Ἀυγούστου. Ἄλλ' ὁ ὀριστικὸς ποιητὴς, γνωσθεὶς μετὰ ἡμῶν αἰῶνα, ἦτο μικρὸς παῖς, ὀνομαζόμενος Louis Dubois. Τὸ ὄσμα τῶν μαθητῶν συνετέθη δια τούτους μαθητὰς τῆς Ἐλπίδος καὶ τὸ ἔψαλον κατὰ πρῶτον ἐν τῇ ἐορτῇ τῆς Ἐλευθερίας, τῇ 14 Ἰβρίου 1792.

Πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς ἐθνικὰς ἐορτάς ἦτο ἡ θέσις τῶν μαθητικῶν ταγματῶν. Ἐν Παρισίοις ἐφάνησαν κατὰ πρῶτον τῇ 14 Ἰουλίου 1790. Πάντες οἱ λόχοι τῶν μαθητῶν παρέστησαν εἰς τὴν μεγάλην συγκέντρωσιν τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων. Ὅτε δὲ αἱ συγκεντρωθεῖσαι 60 χιλιάδες στρατιωτῶν, ἀναχωρήσασαι ἀπὸ τῆς θέσεως, ὅπου ὠρθοῦτο πρότερον ἡ Βασιλίχη, διηθύνοντο εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, ἀμέσως ἐπὶ κεφαλῆς ἐβάδιζε τάγμα μαθητῶν, φερόντων τὴν στολὴν τῆς Ἐθνοφυλακῆς. Ἐκεῖ δὲ καθ' ἣν στιγμὴν ἀναγγελθείσης τῆς πανηγυρικῆς ὑποχρεώσεως, ἀνψώθη εἰς τὸν αἴρα ἡ σημαία τῆς πατρίδος καὶ πᾶσαι αἱ χεῖρες ἠπλώθησαν πρὸς τὸν ναόν, εἰς τὸν ὄρκον τῶν ἀνδρῶν ἀνέμιξαν καὶ οἱ μικροὶ στρατιῶται τὸν ἑαυτῶν ὄρκον, ὃν ἐγνώριζον νὰ φυλάζουσαν.

Τοιοιτοτρόπως ἀπὸ τοῦ 1789 οἱ παῖδες τοῦ 10 ἕως 18 ἔτους προηγοιμαζόντο εἰς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος. Ὅτε δὲ ἤρχισεν ὁ πόλεμος τῶν βασιλέων κατὰ τῶν λαῶν, ὅτε ἠκούσθη ἡ πένθιμος φωνὴ τοῦ Νομοθετικοῦ «Πολίται, ἡ πατρίς κινδυνεύει, ὅτε εἰς τὴν πρόκλησιν τῆς Ἐλευθερίας ἡ Συνέλευσις ἐτέλεσε τὰς μεγάλας στρατολογίας, ὅτε εἰς τὴν ἔξαψιν τοῦ πατριωτικοῦ ἐθνουσιασμοῦ τῆς ἢ Γαλλία ὀρθωθεῖσα σύσσωμος κατὰ τῶν τυράντων ἔρριψεν εἰς τὰ σύνορα ὅλην τὴν δυνάμιν, τὴν νεότητά καὶ καρδίαν αὐτῆς, οἱ μαθηταὶ τῆς Ἐλπίδος ἦσαν πλεονεξοί, καὶ ἐχορηγίμειυσαν οἱ πρῶτοι στρατιῶται τῆς Δημοκρατίας, οἱ ἐθελονταὶ τῶν 14 στρατιωτῶν, οἱ ἠρωϊκοὶ πρόμαχοι τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας. Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις, λέγει ὁ Michelet, ὑπεβίβασε πρὸς χάριν αὐτῶν μέχρι τοῦ 16^{ου} ἔτους τὴν εὐκολίαν τῆς καταγραφῆς. Κατὰ δὲ τὰ ἔτη 1792, 93, 94, 95... ὅτε τὰ δίκαια τοῦ ἀνθρώπου, ἐθθαυον τὰ αἰῶνα αὐτῶν δεσμά, ὅτε ἡ ἀπερροφημένη Γαλλία ἀνελάμβανε τὰ νόμιμα καὶ δίκαια ὄρια, πολλοὶ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες κατεγράφησαν ἐθελονταὶ κατὰ τὴν περιδοξὸν ἐκείνην ἐποποιίαν, εἰχον μάθει εἰς τὸ τάγμα τῆς Ἐλπίδος πῶς ὑπηρετεῖται ἡ τιμὴ, ἡ ἐλευθερία τῆς πατρίδος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ἈΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΟΟΣ ΔΙΕΓΕΡΤΗΡΙΑ

103.

Διαλογικὸν αἰνίγμα.

- Τοῦ ἡλίου μ' ἀκοντίζει ἡ ἀκτίς, ὡς καὶ τὸ
[πῦρ . . .
- «Καὶ ἐμὲ προχέων πάλιν εἰς τὸν κόσμον ὁ
[ἀήρ . . .»
- Ἐν καιρῷ τοῦ θέρους εἶμαι εἰς τὸ ἄκρον
[καυστική. . .
- «Κ' ἐγὼ τότε πάλιν εἶμαι λίαν ἀναψυκτι-
[κή . . .»
- Κ' ὑπὸ σοῦ λοιπὸν ὡς πρέπει, τότε σθέν-
[νομ' ἐν χαρᾷ . . .
- «Ναὶ βεβαίως σὲ σθεννύω τὴν φλογώδη ἢ
[ψυχρά! . . .
- Δὲν σθεννύομαι εὐκόλως μόνον ὡς καρδιακή...
«ὦ! καὶ τότε σὲ σθεννύω πάλιν ὡς πνευ-
[ματική . . .»
- Τὰ φυτὰ ἐγὼ μαραίνω . . . πυρπολῶ σχεδὸν
[τὴν γῆν . . .
- «Ἄλλ' ἐγὼ ὀρροῖζω τ' ἀνθη καθ' ἐσπέραν
[καὶ αὐγὴν . . .»
- Σ' ἐγκρατῶ ὑποτελῆ μου τὴν ἀντιζήλον
[ἐχθράν . . .
- «Ἄλλ' ἐγὼ, λεπτή, σ' ἐκφεύγω ἢ ψυχρά τὴν
[φλογεράν . . .»
- Σύμφωνα καὶ ἐναντία ἔχομεν ὁμοῦ πολλὰ . .
«Ἐγὼ ἄρχομαι ἐκ τοῦ ἄλφα . . — κ' ἐγὼ
[πάλιν ἐκ τοῦ λά . . .
- Πλὴν τὸ ἀρχικὸν σοι χεῖρον ἂν καλῶς παρα-
[τηρῶ,
- Τέλος εἶν' εἰς ἀμφοτέρας ἴσον καὶ κοινόν, θαρρῶ...
Ἄληθῶς δ' ὡς δύο ὄντα εὐρυθμα καὶ ἡχηρά,
Ὁμοιοκαταληκτοῦμεν καὶ αἱ δύο εἰς τὸ ρά . . .
Ἄλλ' ἡμῶν ἢ συμφωνία καὶ πρὸ τούτου θαυ-
[μαστή :
- Ἐπειδὴ ταυτοφωνοῦμεν πάλιν, πλὴν ἀρχαιστί.

⊠

104.

- Λέγε μου, νὰ μάθω θέλω, φίλε : ἀγαπᾷς τὸ
[μῆλον ;
- Ἄναπόιπαστόν του μέρος καὶ ἐμὲ τὸτ' ἔχεις
[φίλον . . .
- Πλὴν αὐτοῦ μὴ μ' ἀποσπάσῃς : ἐπειδὴ εὐρίσκεις
[τότε
- Τὸ δι' οὗ τὰ θεῖα στήθη ἤμαξαν οἱ στρατιῶται...
Ἄλλ' εἰπέ μου περαιτέρω , φίλε , ἀγαπᾷς τὸ
[μέλι ;

- Οὐδαμοῦ αὐτὸ εὐρίσκεις ἐμοῦ ἄνευ, μὴ σοι μέ-
[λη ! . . .
- Εἰς παρὸν ἢ παρελθόν τι δέν με ἀπαντᾷ ὁ θέλων.
Παραχρῆμα πλὴν μ' εὐρίσκει καὶ εὐκόλως εἰς
[τὸ μέλλον . . .
- Εἰς φθινόπωρον κ' εἰς ἔαρ δέν με ἀπαντᾷς κ'
[εἰς θέρος.
- Ἄλλ' εἰς τὸν χειμῶνα μόνον' οὐδ' εἰς ὄλον,
[ἀλλ' εἰς μέρος . . .
- Ἐγὼ μόνον πᾶσαν, φίλε, μὰ ἀλήθειαν τὴν μίαν,
Καὶ ἀρχίζω καὶ διέπω καὶ ἀποτελῶ μαγείαν...
Καὶ εἰς τὸ μῆδέν μ' εὐρίσκεις μόλις μὲ ζητή-
[σης ὄλον.
- Κ' εἰς τὸν κόσμον, ὄχι ὅμως καὶ εἰς τ' οὐρανοῦ
[τὸν θόλον . . .
- Ἐν ᾧ δὲ ἐμοῦ στεροῦνται καὶ Θεὸς ἡμοῦ καὶ
[Φύσις,
- Καὶ παράδεισος καὶ Ἄδης, ποῦ, θαρρεῖς, θά
[μ' ἀπαντήσῃς :
- Εἰς τὸν μύρμηκα ! . . . καὶ δις !
Δις ἐντὸς αὐτοῦ μὲ ἔχει ὁ μικρὸς ὁ ἀναιδής !...
Φ Α.

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΤΟΥ Γ' ΤΕΥΧΟΥΣ.

- Τοῦ ὑπ' ἀριθ. 89.— Ἡ πόλις Νινεσί.
» » 90.— Αἱ ἐννέα Μοῦσαι.
» » 91.— Ὁ τὸ πάλαι τοῦ πολέμου
θεὸς καὶ νῦν ἀστὴρ Ἄρης.
» » 92.— Ὁ ζυγός.
» » 93.— Ἡ λέξις πρέσβυς.
» » 94.— (Ὁ ἀρχαῖος γλύπτης) Μύ-
ρων—Βύρων (ποιητὴς τῶν
νέων χρόνων).
» » 95.— Ἀστραπὴ — Βροντὴ —
Βρόντης καὶ Στερόπτης.
» » 96.— Μόσχος (Μόσχος τὸ ζῶον,
μόσχος τὸ χόρτον, καὶ Μό-
σχος ὁ ἀρχ. εἰδυλικ. ποιητ.
» » 97.— Καρκίνος. (Τὸ γνωστὸν ζωά-
ριον καὶ ὁ δμῶνονμ. ἀστερισ.)
» » 98.— Ἡ αἰδώς.
» » 99.— Τὰ θηρία Ἄρκτος καὶ Λέων
καὶ οἱ δμῶνονμ. ἀστερισμ.
» » 100.— Τοῦρκος—Κούρκος.
» » 101.— Ἡ πατρίς.
» » 102.— Ἡ Μοῦσα τῆς ποιήσεως
Καλλιόπη.